

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · primer període · sèrie C · número 58

Comissió d'Igualtat i Feminismes

Sessió 4, dimecres 28 de juliol de 2021

Presidència de la I. Sra. Susanna Segovia Sánchez

TAULA DE CONTINGUT

Sessió informativa de la Comissió d'Igualtat i Feminismes i de la Comissió d'Interior amb la consellera d'Igualtat i Feminismes i el conseller d'Interior sobre les actuacions per a afrontar les agressions, les discriminacions i els delictes d'odi
355-00020/13

3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7992 (sèrie C)
DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 4 de la CIF

La sessió de la Comissió d'Igualtat i Feminismes (CIF) s'obre a les tres de la tarda i tres minuts. Presideixen Susanna Segovia Sánchez i, en funcions, el president de la Comissió d'Interior, Chakir el Homrani Lesfar, acompanyats de la vicepresidenta de la Comissió d'Interior, Assumpta Escarp Gibert, i del secretari, Raúl Moreno Montaña. Assisteix la Mesa la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Hi són presents Judit Alcalá González i David González Chanca, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Jenn Díaz Ruiz, Najat Driouech Ben Moussa i Núria Picas Albets, pel G. P. d'Esquerra Republicana; Elsa Artadi i Vila, Mercè Esteve i Pi, Aurora Madaula i Giménez i Irene Negre i Estorach, pel G. P. de Junts per Catalunya; Mónica Lora Cisquer i Sergio Macián de Greef, pel G. P. de VOX en Catalunya; Basha Changue Canalejo i Xavier Pellicer Pareja, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar; Marc Parés Franzí, pel G. P. d'En Comú Podem; Ignacio Martín Blanco, pel G. P. de Ciutadans, i Eva Parera i Escrichs, pel G. Mixt.

Assisteixen a aquesta sessió la consellera d'Igualtat i Feminismes, Tània Verge Mestre, i el conseller d'Interior, Joan Ignasi Elena i Garcia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sessió informativa de la Comissió d'Igualtat i Feminismes i de la Comissió d'Interior amb la consellera d'Igualtat i Feminismes i el conseller d'Interior sobre les actuacions per a afrontar les agressions, les discriminacions i els delictes d'odi (tram. 355-00020/13). Consellera del Departament d'Igualtat i Feminismes, conseller del Departament d'Interior. Sessió informativa

La presidenta

Bona tarda a tothom, diputats, diputades, membre de la Mesa.

Sessió informativa de la Comissió d'Igualtat i Feminismes i de la Comissió d'Interior amb la consellera d'Igualtat i Feminismes i el conseller d'Interior sobre les actuacions per a afrontar les agressions, les discriminacions i els delictes d'odi

355-00020/13

Com saben, estem celebrant una sessió conjunta entre la Comissió d'Interior i la Comissió d'Igualtat i Feminismes, una sessió informativa de la consellera d'Igualtat i Feminismes i del conseller d'Interior sobre les actuacions per a afrontar les agressions, les discriminacions i els delictes d'odi.

Se'ls va fer arribar una mica quina seria la seqüència d'intervenció en aquesta comissió conjunta: tindríem, en un primer moment, la intervenció dels consellers per un màxim d'una hora entre tots dos, aproximadament mitja hora per cada conseller; després seguirien els grups parlamentaris en ordre de major a menor, acabant els dos grups que donen suport al Govern, Junts per Catalunya i Esquerra Republicana; després els consellers tornarien a tenir un torn de rèplica d'uns quinze minuts, aproximadament, cada un; nou torn que donaríem als grups per parlar cinc minuts per cada grup, i, finalment i per acabar, ja darrer torn de paraula a la consellera i al conseller per un espai màxim de quinze minuts entre tots dos.

Hi han grups que tenen aquí dos portaveus, no?, el portaveu d'Interior i el portaveu de la Comissió d'Igualtat i Feminismes. En aquests casos, s'haurien de repartir el temps com hagin acordat dintre del grup, fent un màxim de deu minuts. I en el cas dels grups que només hi parla un portaveu, doncs, aquest portaveu esgotaria els deu minuts.

Hem estat comentant el tema de l'ús de les mascaretes durant la comissió. No acabem de tenir un consens total. És cert que en aquesta sala s'han pogut fer inter-

vencions sense mascareta, però tenint en compte la situació que estem ara mateix, de la cinquena onada, la recomanació que es faria des de la Mesa conjunta de la comissió és que, sempre que sigui possible, ens la deixem posada per intervenir, però en el cas de que algun diputat tingui o diputada tingui problemes a l'hora d'expressar-se correctament i se senti més còmoda si se la treu, doncs, entendríem que és una situació excepcional, i per tant podria ser. Però sempre que es pugui, intentem mantenir-la perquè som moltes persones i la situació és complicada.

(Veus de fons.) Sí, ara sí que donaríem pas a si els grups han de comunicar alguna substitució? *(Pausa.)* Sí, senyor Nacho Martín, del Grup de Ciutadans?

Ignacio Martín Blanco

Sí, presidenta; jo substitueixo tant el senyor Matías Alonso com la senyora Anna Grau, com a portaveu únic.

La presidenta

Gràcies. Alguna substitució més d'algun dels grups? No? *(Pausa.)*

Doncs donaríem pas així a la compareixença de la consellera de Feminismes, la senyora Tània Verge, i el conseller d'Interior, el senyor Joan Ignasi Elena. Entenc que començaria la consellera Verge, per un temps, diguem-ne aproximat, de trenta minuts.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Moltes gràcies. Bona tarda. Ens hem repartit la compareixença amb el conseller d'Interior per fer, en primer lloc, des de la conselleria d'Igualtat i Feminismes un emmarcament més general i més centrat en l'àmbit de les discriminacions i no tant en els delictes d'odi perquè, per qüestions competencials, doncs, així ho treballem.

Sabem que el fenomen de l'odi s'expressa amb conductes discriminatòries, amb discursos d'odi, amb amenaces o agressions motivades per l'odi i que les vivències viscudes, les vivències quotidianes de les discriminacions per motius d'odi superen amb escreix en nombre i tipus els casos tipificats al Codi penal.

Tant els delictes d'odi com els comportaments discriminatoris es fonamenten en unes relacions de poder naturalitzades, que són sistèmiques, com són el masculisme, la LGTBI-fòbia, el racisme, la xenofòbia, la islamofòbia, l'antisemitisme, el capacitisme, l'edatisme o l'aporofòbia.

I això provoca que es normalitzin les discriminacions, ja sigui perquè s'invisibilitzen socialment o perquè els mateixos col·lectius afectats han acabat interioritzant l'estigma i els prejudicis, que són la base de la discriminació i l'odi, o perquè creuen que la seva denúncia no rebrà una resposta adequada per part de les institucions. I sabem que, malauradament, això és més que una simple percepció, que en ocasions les institucions no actuen adequadament i poden ser elles mateixes productores de discriminacions o revictimitzadores de la situació de violència o de discriminació viscuda.

També sabem que en la mesura que els drets queden protegits mitjançant lleis i instruments que ens permeten denunciar la vulneració, emergeix la consciència que una situació que es vivia com a normalitat, com a fruit de la mala sort, com un conflicte interpersonal, no la patim per aquests motius, sinó pel fet de pertànyer a un grup social o col·lectiu sobre el qual pesa una discriminació històrica, una discriminació de tipus estructural, com deia. I per això observem aquest increment de les denúncies perquè hi ha un procés d'empoderament individual i col·lectiu.

No obstant això, tampoc se'ns pot escapar que les discriminacions i les agressions augmenten quan queden legitimades, i de fet incitades, amb discursos d'odi, com els que fa l'extrema dreta, desgraciadament, també des de les institucions polítiques, incloent aquest Parlament.

Vista la preocupació d'alguns grups parlamentaris per les agressions homòfobes dels darrers mesos, centraré la primera part de la compareixença en les actuacions realitzades en matèria de LGTBI-fòbia, mentre que la segona part de la comparei-

xença, encara la meva, no la del conseller, tindrà un emmarcament més ampli i centrat en el desplegament de la Llei 19/2020, d'igualtat de tracte i no-discriminació, que va aprovar aquest Parlament per unanimitat en el darrer Ple de la legislatura passada.

Començo, doncs, amb les actuacions realitzades en el període 2015-2020 per l'Àrea LGTBI de l'anterior Direcció General d'Igualtat del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies i que, com explico després, ha quedat incorporada al departament.

Amb l'aprovació de la Llei 11/2014, de drets de les persones LGTBI i per a l'erradicació de la LGTBI-fòbia, es va iniciar el desplegament a tot el territori de la xarxa SAI. I avui Catalunya disposa de més de cent serveis d'atenció integral LGTBI, concretament cent onze, sobre els quals pivoten les polítiques públiques LGTBI dels municipis, impulsen les actuacions dels plans locals LGTBI i promouen la formació de tot el personal de l'Administració local.

També atenen i acompanyen les persones que s'hi acosten per interposar una denúncia o incidència –després explicaré la diferència entre els dos termes–, per discriminació o agressió LGTBI-fòbica o per altres delictes d'odi per raó de l'orientació sexual, la identitat o l'expressió de gènere.

Cal dir, però, com després detallo, que en el cas de les agressions i delictes d'odi els SAIs fan acompanyament en la derivació del cas, seguint els protocols establerts, ja sigui amb Mossos, amb Fiscalia de Delictes d'Odi o amb les oficines d'atenció a la víctima. Per tant, s'ha d'ajustar aquest acompanyament a cada cas concret i, a partir dels casos sobre els quals s'actua, s'han identificat també unes pautes d'actuació per prevenir i evitar nous casos.

Com actua, doncs, la xarxa SAI en funció de quina sigui la situació? Si és una situació de violència envers la persona, envers béns personals, incloent pintades, danys a vehicles, es fa una derivació automàtica a Mossos. És obligatori fer-ho, així ho estableix la llei. I també s'evita la revictimització, és a dir, el fet que la persona hagi d'explicar més d'una vegada la situació viscuda.

En aquests casos el que fa el SAI, aquest servei d'atenció integral, és trucar prèviament a Mossos i així la persona afectada ja va directament a posar la denúncia amb una referència de persona, dia i hora. Per tant, va acompanyada.

També es recomana a la persona afectada que es dirigeixi, que s'adreci a l'Oficina d'Atenció a la Víctima del Departament de Justícia, el personal de les quals ha rebut també una formació específica en matèria de la Llei 11/2014. I en aquests casos el SAI també truca, prèviament, a l'oficina pel que deia abans, per poder fer una concertació de dia i hora amb una persona concreta i anar acompanyada.

Supòsit de delictes d'odi, que, en aquest cas, inclouria, doncs, amenaces de mort o incitació a atacs. És una derivació directa a les fiscalies de delictes d'odi. Novament, des dels serveis d'atenció integral no es podria acompanyar en aquests casos. És obligatori també fer-ho així, s'evita també la revictimització i, novament, com dèiem, tenim una coordinació amb les fiscalies que fa que, en el cas que una persona s'adreci a la Fiscalia d'Odi per una situació que és, de fet, discriminació i no delictes d'odi, faríem la derivació cap al SAI i iniciariem la tramitació del cas per via administrativa.

Si es tracta, i aquest seria el tercer supòsit, d'una discriminació en l'àmbit laboral, aquí també predomina la llei sectorial, l'àmbit sectorial, i en aquests casos la derivació s'ha de fer cap Inspecció de Treball de la Generalitat, no es podria portar tampoc des de la xarxa SAI.

Quart supòsit, que sigui una discriminació, com insults, denegació d'accés a un local, negació del tractament amb el nom sentit. Si coincideixen els fets que s'exposen amb alguna de les figures tipificades a la Llei 11/2014 i la persona vol interposar la denúncia, aleshores s'inicia una tramitació des del SAI, des de l'àrea LGTBI, com deia, en aquest període, com s'està treballant. I quan la víctima o el seu entorn

necessitin un acompanyament de tipus psicològic o jurídic, aleshores també se'ls proporciona aquest acompanyament a través de convenis amb entitats o amb professionals d'altres serveis, com són, per exemple, el SIADs, els serveis d'informació i atenció a les dones.

Si és una figura tipificada com a discriminació, o no, però la víctima no vol denunciar, que això ocorre moltes vegades, sinó que el que vol és que la situació no es repeteixi –com, per exemple, una dona va a un centre d'atenció primària i la persona que l'atén li pregunta pel seu marit o company i s'ha sentit violentada com a lesbiana–, doncs, aleshores, s'obre una incidència i s'instrueix l'expedient que passa, sobretot, per acompanyar la víctima i iniciar una mediació amb la institució vulneradora, que, en molts casos, cal dir que s'ha produït aquesta discriminació de manera inconscient o involuntària, sigui en l'àmbit de la salut, de l'educació, de l'empresa, a un local o un gimnàs, el que sigui. De fet, aquests són la majoria dels casos pel que fa a les incidències rebudes i solen acabar amb èxit amb mediacions i formacions.

A mesura que la xarxa SAI ha anat creixent també ha anat augmentant el nombre de casos treballats de manera coordinada amb altres administracions. I, simultàniament, la consolidació de la xarxa SAI també s'ha vist reflectida en l'espai on les persones adrecen les seves denúncies.

Per exemple, entre el 2015 i el 2019, en un 49,5 per cent dels casos, la notícia de l'acte discriminatori va ser comunicada a la Direcció General d'Igualtat per part d'alguna entitat LGTBI. En canvi, el 2019, el percentatge de casos que es comunicaven a la DGI per les entitats va suposar menys d'un vint per cent. Per tant, hi ha hagut una diferència notable.

En conjunt, entre el 2015 i juliol de 2021 –hem fet una actualització de les dades ahir mateix–, s'han gestionat 1.181 casos, i això inclourien consultes o incidències i, d'altra banda, denúncies.

Les incidències representen gairebé tres quartes parts dels casos i són intervencions realitzades per l'administració per resoldre una situació en què una persona s'ha sentit discriminada però no hi ha espai jurídic per fer la denúncia perquè no estaria tipificat estrictament en la legislació o perquè la persona no vol interposar la denúncia, sinó que més aviat vol que es resolgui la situació per evitar que una altra persona es torni a trobar amb la mateixa situació.

Per exemple, en el cas d'una institució educativa on no s'ha emprat el nom sentit d'una persona trans en les llistes de classe. De fet, també cal dir que el cinquanta-nou per cent de les incidències han afectat dones i homes trans i que l'entorn on més incidències aquest tipus s'han produït és l'àmbit educatiu, seguit del sanitari i després, a continuació, vindrien el registre civil, l'entorn familiar o laboral.

Pel que fa a les denúncies, la Llei 11/2014 contenia un capítol dedicat a les infraccions, i això és important recordar-ho. La disposició transitòria segona ja permetia actuar en aquest sentit, mitjançant el procediment establert pel procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat, el Decret 278/1993, i cal recordar també que la Llei 11/2014 establia, en la seva disposició addicional quarta, que seria una futura llei per a la no-discriminació la que establiria un règim sancionador amb la tipificació, la classificació, els criteris de graduació de les infraccions que estiguessin relacionades amb les diferents formes de discriminació LGTBI-fòbica, també.

Per tant, la Llei 11/2014 no preveia un reglament sancionador específic, sinó que remetia a la llei per a la no-discriminació, que és la Llei 19/2020, que va aprovar el Parlament en l'últim Ple de la darrera legislatura.

El tipus de discriminació més denunciada en aquest període ha estat l'homofòbia, en més d'un cinquanta per cent dels casos, seguida de la transfòbia, en més d'un catorze per cent dels casos, i la conducta discriminatòria més freqüent, en més de la meitat de les denúncies, ha estat dur a terme actes que comportin l'aïllament, el rebuig el menyspreu públic, notori i explícit de les persones.

Això pel que fa, doncs, a les incidències i a les denúncies rebudes, però no s'actua només de manera reactiva, sinó que hi ha també un treball de sensibilització, de prevenció, per poder socavar les bases de les desigualtats i de les discriminacions i poder contribuir a la transformació de la societat. I aquí, doncs, s'han realitzat diferents mesures de prevenció i abordatge, amb campanyes i amb accions formatives, campanyes centrades en encoratjar a defensar els drets i a denunciar les situacions d'LGTBI-fòbia, i també, evidentment, a fer difusió dels canals existents per fer aquesta denúncia.

En menciono algunes: el deure d'intervenció en casos de discriminació de persones LGTBI. En aquest cas, s'han editat uns vídeos per part de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya i la Direcció General d'Igualtat, que tenien com a objectiu fer difusió d'un acord de govern que aprovava el protocol on es desplega el deure d'intervenció de les persones que treballen a les administracions públiques de Catalunya, en l'àmbit de l'abordatge de l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia.

Una altra campanya era «Digues prou a la LGTBI-fòbia», per donar a conèixer la llei i també els mecanismes de denúncia. «El tren contra la LGTBI-fòbia», aquesta feta amb col·laboració amb Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

De manera específica, durant el període del confinament per la covid-19, es van fer campanyes per visibilitzar l'acompanyament que es realitza des de la xarxa SAI, donant a conèixer també com la xarxa SAI s'havia adaptat a l'excepcionalitat del moment per poder continuar prestant el servei i la seva reorganització per prestar aquest servei de manera telemàtica.

Això és molt important, perquè en l'estudi que es va publicar fa poc d'aquesta radiografia dels cinc anys d'implementació de la llei, la primera radiografia de l'LGTBI-fòbia a Catalunya, permetia constatar que la principal via d'entrada per comunicar aquestes vulneracions de drets LGTBI a l'Administració és per via telemàtica, en més d'un setanta-cinc per cent dels casos, bàsicament a través del correu electrònic.

I també en el marc d'aquesta situació d'excepcionalitat per la covid, es va fer un conveni de reforç amb el Col·legi de Psicologia de Catalunya per poder atendre els possibles increments en la demanda de suport.

Un altre bloc de mesures tenen a veure amb la formació, amb la formació del conjunt de personal de l'Administració, formació emmarcada dins el pla interdepartamental de polítiques públiques LGTBI i una formació que s'ha impartit des de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, però també amb l'Institut de Seguretat Pública del Departament d'Interior o amb el Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada del Departament de Justícia, formacions que s'han realitzat en diferents àmbits: en educació –a direccions de centre, inspecció, professorat–; amb personal sanitari; amb personal de l'àmbit de Justícia, incloent des de personal dels registres civils, que en el cas de les persones trans, doncs, aquí es troben sovint amb unes barreres al canvi de nom efectiu, que tenen dret a fer-lo; amb jutgesses i jutges, amb forenses, amb personal de centres penitenciaris; i, finalment, com deia, amb cossos de seguretat, tant amb policies locals com amb mossos, i concretament amb Mossos, des del 2014 fins a l'actualitat, s'ha impartit formació a un total de 818 membres del cos, incloent la Brimo.

En altres àmbits, també s'han establert protocols d'actuació sectorial. Per exemple, en l'àmbit de l'esport s'han redactat recomanacions per a usos d'instal·lacions esportives, instruccions sobre nom sentit, sobre diversitat familiar en els formularis.

Amb tot això, doncs, tenim una fotografia de quines són les accions emmarcades en l'àmbit de l'LGTBI-fòbia i en la segona part que començo ara de la compareixença voldríem plantejar un emmarcament més gran, en el marc de la creació de la nova conselleria d'Igualtat i Feminismes, que es fa seus, evidentment, els treballs de la Direcció General d'Igualtat en aquest sentit, però que amplien amb un paraigua més gran, que és el de la transformació feminista del país que s'ha fixat aquest Govern

i que inclou la garantia de drets humans en cadascuna de les polítiques del Govern, des d'aquesta concepció de justícia feminista basada en l'equitat, que no és res més que una distribució justa dels drets, dels beneficis, les obligacions, les oportunitats i els recursos, sobre la base del reconeixement i el respecte a la diferència.

Per tant, necessitem posar el focus tant en les necessitats pràctiques, immediates, les quotidianes de les dones, de les persones LGTBI, de les persones amb condició de racialització, de les persones migrades o refugiades, com a qüestions estratègiques basades en enfocaments estructurals, que són objectius de més llarg termini, que tenen com a horitzó l'emancipació o l'alliberament d'aquesta dominació arbitrària que suposen l'heteropatriarcat, el racisme, l'antigitanisme, la xenofòbia, el capacitisme o l'edatisme.

I per fer-ho la Conselleria d'Igualtat i Feminismes s'ha dotat de quatre direccions generals destinades a la lluita contra les discriminacions i les violències i la garantia de drets humans, en àmbits d'actuació que són complementaris, però al mateix temps de necessitat de molta coordinació entre elles, perquè les discriminacions també s'entrecreuen.

Una seria la Direcció General per a l'Erradicació de les Violències Masclistes; una segona, la Direcció General de Polítiques Públiques LGTBI+; una tercera, Direcció General per a la Promoció i Defensa dels Drets Humans i, una quarta, Direcció General de Migracions, Refugi i Antiracisme.

I amb el plantejament d'aquesta justícia feminista i amb tota aquesta estructura hi ha una sèrie d'accions que tenim molt clar que són centrals en l'actuació de la conselleria, que tenen a veure, d'una banda, amb incrementar els recursos destinats a l'atenció integral de les discriminacions i les violències. Aquesta és una necessitat pràctica i immediata, perquè malauradament les discriminacions i les violències segueixen ocorrent cada dia. Per tant, reforçar i enfortir tota la coordinació de la xarxa de serveis i recursos d'atenció a les dones en situació de violència masclista i els seus fills i filles; reforçar la xarxa SAI LGTBI amb personal especialitzat; dotar el SAI central de més recursos per liderar, coordinar i homogeneïtzar les actuacions d'aquests més de cent SAI que hi ha en tot el territori, i un abordatge integral en totes aquestes xarxes, circuits de serveis i recursos d'atenció que passi també per una inversió de recursos més gran en polítiques de recuperació i de reparació, perquè pugui ser veritablement aquest abordatge integral.

D'altra banda, cal redoblar els esforços –aquest és un objectiu també d'actuació–, redoblar els esforços en sensibilització i prevenció, i aquesta és, com deia, una qüestió estratègica, amb accions destinades a combatre els estigmes, els prejudicis i els estereotips negatius entre la població general i amb accions destinades específicament als homes, incloent la sensibilització i la formació en noves masculinitats.

Perquè davant els discursos negacionistes –ara també presents en aquesta cambrà–, cal subratllar que la violència masclista no és bidireccional, sinó que és una violència que exerceixen els homes envers les dones pel sol fet de ser dones i que la major part de les agressions i violències contra les persones LGTBI també són comeses per homes.

Un altre bloc d'actuació de la conselleria té a veure amb el desplegament de la Llei 19/2020, d'igualtat de tracte i no-discriminació, i aquí començarem amb la posada en funcionament de l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-Discriminació a partir del mes de setembre, amb una atenció que es realitzarà posant les víctimes al centre a través de l'acompanyament i el suport en la denúncia, sent conscients –com deia al principi– que cal treballar molt per superar aquesta distància d'alguns grups socials i col·lectius amb l'administració a causa de la violència estructural i institucional, que hem d'erradicar, i l'oficina també actuarà d'ofici, especialment quan la discriminació es produeixi per part d'una administració pública.

Perquè l'oficina pugui dur a terme les seves funcions necessita també l'aprovació del reglament sancionador. En tenim ja un esborrany, que les properes setmanes serà

validat amb les persones expertes que van proporcionar *feedback* en la fase inicial d'elaboració d'aquest esborrany, i això seria el pas final abans de tramitar-lo a Govern, perquè sigui aprovat en un termini breu de temps. Això segur que no serà el setembre, perquè la tramitació en el Govern requereix més temps, però en qualsevol cas estem parlant d'un termini també reduït de temps, comptant ja amb aquest esborrany.

Aquest és el reglament que inclourà les sancions administratives per comportaments discriminatoris amb especificitat LGTBI, recordant el que jo deia abans: la Llei 11/2014 no preveia tenir un reglament específic, sinó que remetia a aquesta llei. Per tant, aquesta llei desplega el reglament sancionador de la 19/20 i subsumeix la capacitat sancionadora de l'Administració en matèria de discriminacions i LGTBI-fòbiques.

I banda de les sancions econòmiques que pugui incloure aquest reglament, s'obre el ventall –com també està establert en la llei, eh?– a altres tipus de sancions, com serien el treball en benefici de la comunitat, fórmules de mediació i de reparació del dany.

Per fer una detecció exhaustiva d'aquestes formes de discriminació i la seva prevalença en diferents col·lectius, la conselleria d'Igualtat i Feminismes, en col·laboració amb la conselleria d'Interior, durem a terme una macroenquesta sobre discriminacions i delictes d'odi. Necessitem tenir aquesta radiografia. Serà, de fet, el primer mapa d'aquest tipus a Catalunya, amb atenció tant al masclisme, l'LGTBI-fòbia, el racisme, l'antigitanisme, la islamofòbia, l'antisemitisme, capacitisme, edatisme o aporofòbia. Evidentment, això amb un qüestionari permet l'encreuament també de diferents variables, per tant l'enfocament interseccional hi serà aplicat, perquè, com dèiem, les persones no pateixen només un sol eix de discriminació, en poden patir més d'un.

Per tant, aquests resultats de l'enquesta seran molt útils per tenir una diagnosi acurada i, al mateix temps, una diagnosi acurada de quina és la prevalença d'aquestes discriminacions, quines són les formes més recurrents en la seva manifestació pràctica, i els resultats d'aquesta enquesta permetran nodrir de dades l'Observatori de la Discriminació, que també és un ens de nova creació previst en la Llei 19/2020.

Per tant, començarem comptant amb una estructura inicial de l'oficina, perquè pugui anar treballant en aquest sentit i a partir d'aquestes dades poder tenir un bon diagnòstic també per elaborar el pla d'igualtat de tracte i no-discriminació, un pla que ha d'incloure una estratègia integral, o que inclourà una estratègia integral contra el racisme estructural i el racisme institucional, amb accions que abastin tant l'àmbit educatiu, el sanitari, el social, el comunitari, l'habitatge, la cultura, l'esport, la funció pública, els cossos de seguretat o els mitjans de comunicació.

Per tant, es tracta d'un treball interdepartamental que, com després en l'últim punt comentaré, ja hem començat en alguns àmbits a anar creant grups de treball amb diferents departaments.

I en la línia de treball també de la conselleria hi ha la definició d'una estratègia, en col·laboració amb entitats socials, per la lluita contra les expressions i les pràctiques de la cultura de l'odi. I això inclou accions específiques de lluita contra les notícies falses sobre determinats grups socials i col·lectius, que agreugen aquesta discriminació històrica i en fomenten l'odi; accions de presa de consciència sobre els drets humans dirigides al conjunt de la població, i accions per ajudar a les persones o els col·lectius a millorar el coneixement i l'exercici dels seus drets. Per tant, com a estratègia d'empoderament de la societat.

Finalment, com apuntava, hem posat en marxa un grup de treball entre els departaments d'Igualtat i Feminismes, Interior i Justícia per desenvolupar una sèrie de qüestions, aquestes sí, relacionades amb delictes d'odi. Com dèiem, la competència en delictes d'odi és de la conselleria d'Interior i compartida amb Justícia, en els àmbits corresponents, però la garantia de drets humans s'impulsa des de la conselleria

d'Igualtat i Feminismes i podem fer aquest treball interdepartamental complementari.

El programa, diguéssim, de treball d'aquest grup és dissenyar un model d'intervenció integral davant els delictes d'odi que estigui centrat en la víctima. Aquí tenim experiència en com s'han anat treballant, revisant, enfortint els models d'abordatge a les violències masclistes i, per tant, sabem que necessitem una sèrie de protocols. Hi ha un primer protocol que és d'emergència, en el moment en què ha ocorregut una agressió, però després necessitem un protocol d'atenció, que és el de l'acompanyament en aquest abordatge integral.

Un protocol de comunicació, de com es comuniquen, es deriven els casos en funció de les circumstàncies. Pel que explicava abans, eh? Es pot haver presentat una denúncia per delictes d'odi, però es veu que és discriminació. I, llavors, hi ha una derivació, per exemple, d'Interior cap a Igualtat. I podria ser al revés, ens arriba a nosaltres una denúncia d'una agressió física que no podem gestionar com a discriminació perquè és agressió i, per tant, fariem la derivació sense que la persona hagués d'anar tombant, no?, picant a tres portes, sinó que tindriem ja directament aquesta derivació del cas.

Ampliació al paradigma d'atenció a les oficines d'atenció a la víctima perquè incorporin totes les novetats introduïdes per la Llei 19/20. Una llei com aquesta no és una llei més. Implica també una redefinició dels models d'atenció, per tant un treball conjunt també en aquest sentit.

Una altra qüestió que necessitem és harmonitzar la denominació de les violències amb els diferents registres d'Interior, Justícia, no?, els que tenim ara, Igualtat i Feminismes, amb l'àrea LGTBI o el treball que s'havia fet des de l'antiga Secretaria de Migracions, Igualtat i Ciutadania, per tant, harmonitzar els registres perquè les dades siguin estandarditzades i perquè es puguin compartir les dades amb el nou Observatori de la Discriminació.

També dissenyar campanyes per revertir la infradenúncia que hi ha en matèria de delictes d'odi, que deia abans. Els col·lectius, ja sigui perquè interioritzen aquest estigma o prejudicis o perquè desconfien de les administracions, sabem que hi ha molts més casos que no pas els que es denuncien. Per tant, en aquest reconeixement de la garantia de drets cal fer aflorar tota aquesta infradenúncia, per acompanyar les persones i els grups. I reforçar també la formació especialitzada als i les professionals que intervenen en els circuits d'abordatge, els propis circuits d'abordatge i d'atenció, però també al personal d'Inspecció de Treball; al personal judicial i no judicial de l'Administració de justícia; cossos de seguretat; Institut de Medicina Legal i Ciències Forenses, tot el cos que fa la valoració forense integral o que actuen en els processos judicials relacionats amb els delictes d'odi; al personal dels serveis de la Secretaria de Mesures Penals, Reinserció i Atenció a la Víctima; personal de la fiscalia. És a dir, que sigui una formació completa, reforçada, com dèiem, específica. Aquests cossos havien anat fent formació en l'àmbit que jo us he presentat, eh?, de drets LGTBI, però cal fer ara aquesta formació més àmplia.

Per acabar –crec que sí, eh?, que arribaré..., vaig bé de temps–, l'enfocament de drets humans determina la relació entre les persones i grups que són les titulars de drets i els actors públics i privats que són titulars de deures, i per tant ha de complir amb l'obligació de garantir la igualtat i la no-discriminació. Aquest és el paradigma de partida, juntament amb l'altre paradigma, que és que sense igualtat no hi ha llibertat, ni individual ni col·lectiva.

I no hi ha cap conflicte amb la llibertat d'expressió, perquè no existeix la llibertat d'incitar a l'odi mitjançant discursos que legitimen i incentiven la discriminació i, en darrer, terme les agressions. I, a més, com a servidores públiques i representants de la ciutadania, les institucions tenim l'obligació de no difondre dades o notícies falses que puguin atiar l'odi i les vulneracions de drets humans. I és que el compliment de

drets humans no és una qüestió de voluntat política, això no va de projectes polítics, això és una obligació internacional.

Treballarem, doncs, de la mà de tots els agents institucionals, socials i comunitaris, amb un *background* democràtic, evidentment, per garantir l'èxit d'aquestes accions i per fer front als discursos d'odi amb tota la contundència.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. Donaríem pas ara a la intervenció del conseller d'Interior, el senyor Joan Ignasi Elena, també per un temps màxim de trenta minuts.

Gràcies.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, director i amics i companys del gabinet, avui, de nou, estem aquí per parlar de drets fonamentals i per reiterar el nostre compromís absolut des de la conselleria d'Interior, més que mai des de la conselleria d'Interior, en la lluita contra els delictes d'odi.

I és que l'eix central de les polítiques públiques de seguretat ha d'estar en garantir, en donar garanties del ple gaudi d'aquests drets fonamentals, per a tothom, una aposta absoluta per la llibertat i la dignitat de les persones i, evidentment, per la defensa de la diversitat, perquè així és la nostra societat: afortunadament, afortunadament diversa.

En els darrers anys s'ha evidenciat un clar augment de denúncies de delictes d'odi en l'àmbit LGTBI. En els darrers deu anys aquestes xifres s'han triplicat, s'han triplicat les denúncies. Són agressions que es produeixen pel sol fet de ser, pel sol fet de viure, estimar o relacionar-se o sentir-se d'una forma diferent al model heteronormatiu que s'ha establert com a únic i correcte i que ha arribat a normalitzar, en ocasions, a banalitzar i a minimitzar moltes d'aquestes agressions. I això és absolutament inacceptable. De fet, estem presenciant, no tan sols un augment d'aquests delictes, sinó també un augment de la sensació d'inseguretat en moltes persones d'aquests col·lectius.

Perquè les agressions LGTBI-fòbiques no són agressions únicament individuals, que també i sobretot, adreçades a una persona específica que la pateix, sinó que ataquen i llencen, alhora, missatges amenaçadors a la resta del col·lectiu, alimentant la por a possibles agressions, i no únicament això, sinó que aquestes agressions també pretenen fracturar una societat injectant el discurs de l'odi, assenyalant i disparant a la línia de flotació de la convivència contra els valors que defensem, que és la llibertat i la diversitat.

Perquè tot això no és ni gratuït ni casual, sinó que respon en gran mesura a l'avenç de discursos excloents, que des de fora de les institucions, i sovint també des de les pròpies institucions, estan llançant aquest discurs d'odi en un intent de minimitzar i banalitzar aquestes agressions sustentades en l'odi.

I això, col·lectivament, i des del departament, en primer lloc, no ho podem permetre. Davant d'això el departament, el Govern ens hi trobaran en la defensa i en la lluita ferma pels drets i llibertats. Perquè, tal com es va evidenciar dijous passat, sortirem quan calgui i on calgui. Perquè la lluita contra les agressions LGTBI-fòbiques ha de ser una lluita de tothom i per a tothom. Una lluita compartida contra aquells que assetgen, contra aquells que agredeixen, contra aquells que assassinen persones pel sol fet de ser, sentir-se viure d'una manera diversa a l'establerta en un model hegemònic.

L'assassinat del Samuel n'és un clar exemple, cosa que evidencia com l'odi pot acabar amb la vida d'una persona pel sol fet de ser, pel sol fet de trencar uns paràmetres determinats i li destrossen la llibertat a ell, la vida i la llibertat col·lectiva.

Cal que ens conjurem col·lectivament en la lluita contra les agressions LGTBI-fòbiques i la resta de delictes d'odi. I aquí és on el Departament d'Interior referma

el seu compromís, perquè només així podrem aconseguir una societat lliure de discriminacions.

Entenem que el departament ha de ser un espai essencial en aquesta lluita per acabar amb la impunitat social que, històricament, ha invisibilitat aquesta realitat. Des de la prevenció, la detecció, l'atenció, el seguiment, de la mà de la coordinació imprescindible amb les entitats, cal que el departament esdevingui una peça clau en aquest embat contra els delictes d'odi, contra la cultura de l'odi, perquè cada agressió és un atac frontal contra un model de convivència.

És en aquest sentit que voldria compartir amb vostès el que s'està portant a terme des del Departament d'Interior.

Però abans d'entrar a exposar les actuacions contra els delictes d'odi, m'agradaria fer una fotografia de quina és la situació d'aquests delictes en els darrers tres anys, per poder tenir una mínima perspectiva.

Com he dit, s'han triplicat els delictes d'odi denunciats en una dècada i, específicament, s'ha detectat un increment des de 2015 en aquesta mena de delictes. Ara bé, significa això, vol dir realment que aquest increment sigui real? O és conseqüència, com apunten també moltes persones des del mateix sector i des de les persones que investiguen i en tenen coneixement, de l'increment a la millora i a les majors facilitats i consciència col·lectiva per denunciar? És veritat i entenem que podria correspondre a això, a la major capacitat de poder denunciar aquesta mena d'atacs.

En el que portem de l'any 2021, en principi, i és una bona notícia, s'està una mica per sota del que va passar els anys 18 i 19, no així el 20, que és un any que en totes les estadístiques que es fan respecte a la delinqüència se'l considera un any especialment diferent per raons òbvies.

Però cap d'aquests delictes ens pot donar per tranquils ni cap baixada d'estadística ens pot tranquil·litzar, perquè només que n'hi hagi un, i no és un tòpic, només que n'hi hagi un, hi ha una família i un drama al darrere.

S'han produït 230 delictes que afecten 308 persones en el primer semestre de 2021. Això, com els deia, és una mica menys de la meitat de delictes d'odi que es van produir l'any 2018 i l'any 2019, que, malauradament, va ser un dels punts més àlgids en aquesta quantitat de delictes.

Al voltant d'aquests delictes, un quaranta per cent són per motius LGTBI-fòbics, un trenta per raons d'origen ètnic i racial, i la resta per raons polítiques, per gent gran, persones amb discapacitat, etcètera.

Però tot això, com els deia, són només números, però darrere d'aquests números hi ha persones, hi ha noms i cognoms, sentiments, entorns, família, autoestima, persones que han patit un atac a la seva persona i a la seva propietat per motiu de tenir una orientació o una identitat sexual diferent, per tenir un color de pell o un accent o un origen diferent, per la seva orientació política o religiosa o per tenir una discapacitat.

Però aquests són els fets coneguts i les víctimes que coneixem, aquestes que podem identificar i quantificar. Però des del departament, i com a conseller d'Interior, no puc sentir-me satisfet presentant unes estadístiques sobre els fets coneguts, perquè és ben segur que n'hi ha més, de delictes que queden amagats. I també és feina d'Interior treballar en l'àmbit preventiu, aconseguir que s'investigui i evitar la revictimització i la victimització secundària, que és la garantia de que totes les persones es vegin amb cor, amb ganes i en disposició de denunciar.

Nosaltres anirem sempre que passi un delicte i algú pateixi alguna discriminació d'aquesta naturalesa que denunciïn, que denunciïn o que vinguin al departament per ser atesos, per ser acompanyats, perquè no sempre tothom a vegades té les circumstàncies per presentar la denúncia, però, en qualsevol cas, ha de tenir i saber que serà acompanyat en aquest procés que ha patit.

Si qualsevol delicte d'odi m'interpel·la com a membre del Govern, encara més els delictes d'odi que no es denuncien, aquells que queden amagats, sigui per la situació

de vulnerabilitat de la víctima, per desconeixement dels drets d'aquesta, per vergonya, per por, però encara més el fet de que no siguem capaços d'atendre'l el com cal. I aquest també és el nostre rept.

Els voldria parlar de les estratègies de prevenció, de detecció i detenció en l'àmbit de l'odi i discriminació. La situació de confinament domiciliari i la resta de mesures de seguretat originades per la covid ha tingut un impacte negatiu en aquest sentit i especialment acusat en les persones d'avançada edat i els joves. A més d'establir estratègies homogènies per a tots els efectius del Cos de Mossos d'Esquadra també s'han realitzat un conjunt d'accions per tal de prevenir i per detectar, atendre i fer un seguiment de les víctimes d'il·lícits motivats per l'odi i la discriminació.

La Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra han anat detectant al llarg dels anys quins són els principals reptes als quals ens enfrontem d'aquesta mena de fets delictius de l'àmbit de la discriminació i de l'odi i que són els següents.

En primer lloc, l'aïllament. És una de les majors vulnerabilitats de les persones, el fet d'estar aïllades socialment. Les dificultats per accedir a recursos especialitzats, que existeixen, però molt sovint es desconeixen. La por, la resistència a explicar, a denunciar, per por a les dificultats a vegades del teu propi entorn de realitzar aquesta denúncia, per desconfiança, potser, o per vergonya o per culpa o per minimització de la violència compartida, que és un dels altres elements.

Totes les actuacions de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra van orientades a superar aquests reptes, als quals s'enfronten les víctimes i a minimitzar i reduir les situacions de victimització que es poden produir durant el procés d'atenció policial.

Des de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra es van realitzar diverses activitats formatives i de prevenció relacionades amb l'odi i la discriminació, tenint en compte la situació extraordinària de confinament originada per la crisi.

Com els deia, aquesta situació de la pandèmia ha generat un increment de determinades situacions de discriminació i, en aquest sentit, des de la Policia de la Generalitat s'han fet un seguit d'actuacions.

En primer lloc, formació amb l'equip de tècnics del servei d'atenció integral de tota Catalunya del Departament de Treball i Afers Socials. La finalització de la prova pilot del taller «Diversitat, de tu a tu», de l'Institut Santiago Sobrequés de la ciutat de Girona. Amb motiu de la situació d'emergència de salut pública ocasionada per la covid, s'ha previst, després d'aquesta prova, implementar aquest taller a la resta del territori durant el segon semestre de l'any 21.

S'han realitzat un conjunt de xerrades, més de dues-centes, gairebé dues-centes cinquanta, de tallers sobre els delictes d'odi i discriminació, de conductes de discriminació i tallers adreçats a persones amb discapacitat, que, molt sovint, també són víctimes d'aquest tipus de delictes.

I, d'altra banda, pel que fa a la bústia de correu electrònic d'atenció al ciutadà, mossos.delictes.odi@gencat.cat, s'han gestionat més de quatre-centes, quatre-centes trenta-una, denúncies i consultes i assessorament en aquest sentit.

També s'han realitzat accions específiques vinculades, com els deia, al confinament: la difusió de material preventiu i informatiu a la ciutadania, l'adhesió a la campanya de difusió «Establiment segur contra la violència masclista», que s'ha realitzat al conjunt del territori, i la campanya de prevenció a través de les xarxes socials, que moltes vegades, doncs, molts dels agredits en són usuaris i també és un espai idoni per fer aquest tipus de comunicació, d'informació i de formació.

Pel que fa a l'activitat preventiva durant el primer semestre de 2021, s'han realitzat diverses accions preventives en l'àmbit de l'odi i la discriminació, les quals m'agradaria molt sumàriament descriure. S'ha continuat amb la formació a l'equip tècnic dels serveis d'atenció integral del conjunt del país. S'ha portat a terme l'organització de jornades vinculades, en aquest sentit, a diferents àmbits, escoles, professionals, etcètera. S'ha realitzat formació a tots els efectius de les oficines de relacions

amb la comunitat. Durant el primer semestre d'enguany s'han realitzat dues-centes vint xerrades sobre tallers d'odi i discriminació. I, d'altra banda, doncs, com deia, s'ha seguit potenciant el correu de denúncia i d'assessorament vinculat a aquesta mena de delictes.

Tot això té a veure amb la prevenció, però, malauradament, amb la prevenció no n'hi ha prou. També passen coses. I des del departament també cal donar-hi resposta perquè és la nostra obligació com a Departament d'Interior. Existeixen, més enllà de la prevenció, aquests delictes, i per tant cal combatre'ls, més enllà de la feina de prevenció. I, en aquest sentit, un dels objectius és treballar per a una bona identificació del delicte que es produeix com a delicte d'odi.

Per analitzar els fets coneguts relacionats amb els delictes d'odi i discriminació que han succeït a Catalunya la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra estudia el lloc on es produeixen i les motivacions i els orígens per establir mecanismes perquè en millori la prevenció.

Al jutge correspon definir el tipus penal que correspon a cadascun dels delictes, però és molt rellevant també quins són els atestats que es realitzen com a conseqüència dels delictes que es descobreixen, que s'investiguen i, per tant, és necessari que hi hagi formació també en aquest sentit als agents, no només en l'elaboració dels atestats per poder identificar millor i per poder tipificar millor des dels jutjats quins són els delictes, sinó també per oferir els serveis d'atenció a la víctima.

En aquest sentit, també s'ha seguit fent un treball continu d'interlocució amb diversos actors per millorar les diligències policials i l'atenció a les víctimes en els delictes d'odi i, per tant, mantenim una interlocució amb el Departament de Feminismes, que ostenta la competència, per garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per erradicar l'homofòbia, la bifòbia, la transfòbia i totes les competències en aquesta matèria.

Mantenim també interlocució amb la fiscalia i, en particular, amb el fiscal especialitzat en delictes d'odi a Barcelona en allò relatiu a la prevenció, la instrucció de les diligències policials que els deia abans i l'atenció a la víctima en aquest àmbit.

S'ha creat l'Oficina de Delictes d'Odi i Discriminació per sensibilitzar, en aquest sentit, i també per a la recepció de les denúncies. Valorem realment molt positivament la feina que s'ha fet en aquest sentit i la incidència que té en el canvi de conductes la creació d'aquesta oficina. Entenem que consolidarà, a més a més, els mecanismes de coordinació amb la nova Unitat Central de Delictes d'Odi i Discriminació.

Efectivament, hem creat una nova Unitat Central de Delictes d'Odi i Discriminació, que investiga casos, analitza atestats, practica la intel·ligència policial per perseguir els delictes. I en particular, avui, si em permeten, doncs, és, entenc, una bona notícia la detenció avui de tres presumptes autors del delicte que es va patir a la platja del Somorrostro del nostre país.

Aquesta Unitat Central de Delictes d'Odi i Discriminació està adscrita a l'Àrea Central d'Informació Interior de la Divisió d'Operacions i a la Comissaria General d'Informació. Perquè per a la detecció i la persecució d'aquests delictes, com deia, cal prevenció, cal formació, també cal investigació, cal informació, cal intel·ligència per a la seva persecució.

Són funcions d'aquesta unitat el seguiment, coneixement i supervisió dels delictes d'odi i discriminació que es donen a Catalunya; la investigació dels casos més complexos i d'especial rellevància; la direcció tècnica i suport a la resta d'unitats no especialitzades que intervenen en la investigació d'aquests delictes; l'atenció dels casos derivats dels canals de col·laboració ciutadana com la bústia que els deia anteriorment; la generació d'intel·ligència amb la informació disponible respecte d'aquests delictes i facilitar la presa de decisions, i la generació d'intel·ligència operativa.

Són tots aquests treballs i tota la formació especialitzada que tenen tots aquests agents i aquesta unitat el que ha permès èxits policials com el que els feia referència ara fa uns minuts.

Entenem que cal també, com a un objectiu, reduir la victimització secundària i tenir una policia amb la mateixa diversitat que la societat a la que serveix. La victimització secundària es pot donar quan l'atenció a una persona que ha patit un delictes no està ben atesa, no és prou escoltada i pateix un doble periple de persecució i d'indiferència que genera una segona victimització.

En aquest sentit, el paper dels agents és molt important. I aquí és on entra el paper de la formació a les persones que reben, que atenen i que segueixen, que tenen cura, que cuiden les persones que presenten la denúncia. I això vol dir formació i això vol dir proximitat i fer arribar aquesta formació i aquesta atenció a tot el conjunt de comissaries del nostre país.

Creiem que, en aquest sentit, s'està avançant en una bona direcció. La formació a tots aquests agents i la sensibilització del cos ens sembla que és manifesta. I és el resultat d'aquesta formació i d'aquesta sensibilització, segurament, la causa, el que sustenta, el que explica que cada vegada hi hagin més persones que denunciïn perquè se senten ateses, compreses i entenen que té sentit la denúncia que formulen.

Els voldria també parlar, com els deia, de la formació de les policies de Catalunya. La formació de l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya per a la Policia de Catalunya té per finalitat sensibilitzar i dotar d'eines als membres dels cossos de policia de Catalunya per conèixer i reaccionar en cas de discriminació i de conductes constitutives de delictes i discriminació. I també, com els deia, per combatre la victimització secundària, que és fonamental per garantir que hi hagi les denúncies en tots els casos que es produeixin.

Des de l'Escola de Policia de Catalunya, mitjançant la formació, es contribueix a erradicar qualsevol forma de discriminació per motius de raça, per motius ideològics, per motiu de la seva religió o creença, d'orientació sexual, identitat de gènere o expressió de gènere, per malaltia, discapacitat, que pugui afectar els àmbits més sensibles de les persones.

I aquesta formació es fa de forma transversal, des del curs de formació bàsica, en el qual es donen classes i s'imparteixen assignatures de drets humans i deontologia professional, d'estructura social de Catalunya, de diversitat, d'entorn, de societat digital i policia, formació sobre policia de proximitat o sobre seguretat ciutadana, elements que són determinants per conèixer i per atendre millor les persones que pateixen aquesta discriminació.

També en la formació per a la promoció interna de comandaments es fa una formació específica, en aquest sentit, a l'institut. I també en la formació contínua que reben els agents, en tota mena de cursos que es fan de forma sistemàtica, contínua, adreçats a la formació de cadascun dels nostres agents per atendre millor a les necessitats dels nostres ciutadans.

En aquest sentit, ja en el curs d'actualització de seguretat ciutadana hi ha una unitat de delictes d'odi i discriminació, també en el d'atenció ciutadana, també en el d'atenció i seguiment de les víctimes, també en la investigació d'atestats, en el qual participa des del fiscal, des de gent de la fiscalia, jutges i professionals que són experts i especialistes en aquest tema.

I també es facilita i es fa formació específica als agents amb relació a la revictimització i a la victimització secundària, que li donem molta rellevància perquè, hi insisteixo, creiem que és el que sustenta i el que garantirà en el futur que totes les agressions que es produeixen siguin denunciades.

Prevenió, investigació, persecució, formació: és fonamental per atendre i per tractar un cas, una situació, un fenomen tràgic que pateix la nostra societat.

Vull tancar aquesta compareixença, i després en podem seguir parlant, naturalment, amb les seves aportacions i qüestionaments, amb alguns compromisos.

Seguirem treballant per evitar la victimització secundària i millorar l'atenció a la víctima. Quan una persona arriba a una comissaria, ha de tenir una atenció completa, un acompanyament i hem d'evitar que se senti desamparada, no atesa, escoltada o fins i tot menystinguda.

En aquest sentit, vull agrair al Cos dels Mossos d'Esquadra l'esforç que han fet per conèixer millor aquesta realitat i estar a l'alçada de les necessitats de les persones que en són víctimes.

Treballarem per aconseguir que es denunciïn tots els delictes d'odi i totes les víctimes siguin ateses com mereixen.

Seguirem treballant des de la Unitat de Delictes d'Odi, en col·laboració amb la Fiscalia de Delictes d'Odi, per resoldre tots els casos que ens arribin i que ens donin.

Seguirem treballant en la formació dels membres de les policies de Catalunya en els àmbits de la diversitat, l'atenció a la víctima, a l'elaboració d'atestats, per seguir fent de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra i la policia local una de les millors policies preparades per atendre la diversitat de la nostra societat i les víctimes de delictes d'odi.

I em comprometo a millorar el coneixement dels delictes d'odi que tenim, fent ús de la Unitat de Delictes d'Odi, des de la relació amb les entitats socials, en col·laboració amb la Fiscalia de Delictes d'Odi, per centrar els esforços en aquesta tasca preventiva.

No ens hem de conformar amb que els delictes d'odi es persegueixin i es denunciïn, sinó que tenim com a objectiu final la seva erradicació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller, també per ajustar-se al temps. Ara, a continuació, donaríem pas a les intervencions dels diferents grups.

Com els he comentat al començament, començaríem de més gran a més petit, finalitzant amb els grups de suport al Govern. No obstant, ara donaré pas a la intervenció del Grup Socialistes i després em substituirà el president de la Comissió d'Interior, el diputat Chakir el Homrani, perquè jo passaré a fer la intervenció del meu grup.

Comencem, si els sembla, amb la intervenció del Grup Socialistes i nosaltres fem el canvi. Doncs, entenc que per part del Grup Socialistes es dividiria la intervenció. Primer intervindria el senyor David González Chanca i després la senyora Judit Alcalá González.

Endavant, si us plau.

David González Chanca

Gràcies, senyora presidenta. Intentaré intervenir, en tot cas, amb la mascareta, com bé ha recomanat.

Honorable consellera d'Igualtat, honorable conseller d'Interior, com bé ha dit la presidenta, seré molt ràpid perquè per motius de gestió de temps ens repetirem la intervenció amb la companya Judit Alcalá. Jo mateix ho faré des d'una perspectiva més relacionada amb l'àmbit de la igualtat i la companya des de l'àmbit relacionat amb les polítiques d'Interior i la seguretat ciutadana.

Segurament no és cap sorpresa per a ningú si diem que un dels objectius prioritaris del Grup Socialistes, si no el més important potser, és aconseguir una Catalunya igualitària, feminista, cohesionada, amb justícia social i sense cap discriminació masclista, racista ni LGTBI-fòbica. I és que quan parlem d'actuacions per afrontar de manera conjunta les agressions i els delictes d'odi parlem de tots els col·lectius vulnerables a patir qualsevol tipus de discriminació, sigui quina sigui aquesta discriminació.

No obstant, les últimes dades de l'Observatori contra l'Homofòbia són alarmants i ens indiquen que hi ha hagut un augment de l'odi i de les agressions contra el col·

lectiu LGTBI a Catalunya, a Espanya i arreu d'Europa. El mateix observatori, de fet, ha constatat 136 incidències homòfobes a Catalunya en acabar l'any, 55 de les quals s'han produït a la ciutat de Barcelona; és a dir, la capital catalana registra de mitjana dos episodis homòfobs cada setmana. Això és un fet intolerable.

Per aquest motiu, com bé s'ha dit, ens cal aprovar reglaments i sobretot polítiques efectives de transformació social. Com ja ha comentat la consellera d'Igualtat, l'any 2014 a Catalunya vàrem aprovar la llei per garantir els drets LGTBI i per erradicar la LGTBI-fòbia. Blindar aquests drets legalment va ser un pas molt important i molt necessari –un primer pas, en tot cas–, però que en cap cas és suficient, tal com ens mostra la pròpia realitat i les darreres dades d'agressions i de discriminacions.

Cal fer un pas més enllà, amb polítiques públiques efectives i valentes que garanteixin el compliment d'aquests drets i l'eliminació de les LGTBI-fòbies a tot el país. Per assolir aquest objectiu, amb el Partit Socialista sempre hi podran comptar, al costat i en positiu.

Per exposar ara algunes de les propostes que volem intentar implementar des de l'àmbit de les polítiques d'Interior, li passo la paraula a la companya Judit Alcalá.

Judit Alcalá González

Bona tarda, conseller, consellera. Reitero les paraules del meu company David González que cal fer un pas més endavant en les polítiques públiques efectives, garantint el compliment d'aquests drets i eliminació de la LGTBI-fòbia de manera pràctica i de les agressions i discriminacions per delictes d'odi.

És necessari també assegurar les atencions efectives a les víctimes, però també, i sobretot, cal transformar la societat per eliminar aquest tipus d'agressions, perquè com ha dit, conseller, 930 delictes que afecten 308 persones és molt greu i, a més a més, totes aquestes víctimes tenen noms i cognoms, com vostè mateix ha dit.

I tenim unes preguntes que ens agradaria que ens concretessin. Tenen previst aprovar de forma immediata aquest règim sancionador de la Llei 11/2014 que asseguri els processos d'instrucció i sanció derivats de les denúncies rebudes per possibles infraccions de llei? En aquest sentit, també pensem que l'Observatori contra l'Homofòbia es considera part interessada en els procediments administratius que afectin el dret de les persones LGTBI.

I de l'esborrany del que ha estat parlant, sobre quan aprovarà aquest esborrany del règim sancionador establert en la Llei 19/2020, del 30 de desembre, d'igualtat de tracte i no-discriminació, també ens agradaria saber-ho, perquè després de set anys, consellera, ja és tard, quan parlem del 2014.

El protocol també ha de servir per determinar diferents pautes a dur a terme quan una persona LGTBI és objecte d'una agressió i/o discriminació, a fi de preservar en tot moment la seva dignitat i poder realitzar totes les actuacions adients per gestionar la denúncia i el seu correcte recorregut.

Com que creiem que es podria millorar també l'atenció de les víctimes per part dels professionals en l'àmbit de la seguretat, consellera, ha parlat també de la xarxa SAI, però creiem que cal ampliar i també garantir un funcionament més igualitari, un correcte finançament, i també desplegament territorial de la xarxa pública de serveis d'atenció integral LGTBI de Catalunya.

Creiem que és necessari més formació als professionals –ja ho ha comentat el conseller– més sensibles, sobretot en els cossos de seguretat, que solen ser els que fan les primeres atencions. La seva actuació és molt rellevant en la tramitació eficaç de les possibles denúncies. Incloure aquesta formació de manera curricular i avaluable a l'Escola de Seguretat Pública de Catalunya seria, des del nostre punt de vista, la manera més eficaç.

L'espai públic és on se produeixen més agressions LGTBI-fòbiques. Creiem que cal també treballar molt més les actuacions de visibilització i recuperació referents als actes públics que ajuden a trencar aquesta visió heteropatriarcal. Calen polítiques

de fons que vagin a l'arrel del problema d'una manera més directa sobretot a la societat heteropatriarcal que tenim.

Seria bo també la implementació de recursos i mesures pedagògiques en els diferents àmbits que marquen les lleis, com han comentat, 11/2014 i 19/2020, per assegurar una veritable transformació social.

I també preguntem quins són els mecanismes que tenen els departaments per fer front a una violència digital, com han comentat, en forma d'insults, amenaces, xantatges, rumorologia, assetjament i aquests altres tipus de violència virtuals. Les discriminacions del col·lectiu queden paleses en les agressions físiques, però també en tractes inadequats, assetjaments escolars, laborals, victimitzacions secundàries o discursos d'odi, entre altres.

Conseller, consellera, creiem que de manera immediata cal aturar aquesta sensació d'impunitat que sobrevola en alguns sectors de la societat propiciats per les forces polítiques xenòfobes i d'ultradreta.

I, per acabar, les dades són alarmants i amb la prevenció no n'hi ha prou i les actuacions que calen són urgents i contundents. Moltes d'aquestes actuacions, com he indicat, estem segurs que generen un ampli consens polític, però cal un lideratge decidit i actuacions urgents de les conselleries que vostès representen i lideren.

Ni com a col·lectiu ni com a societat no ens podem permetre per més temps aquestes agressions al nostre país, simplement per com un estima.

Moltes gràcies.

El president de la Comissió d'Interior

Gràcies, diputats. Ara té la paraula, en representació del Grup Parlamentari de VOX, la diputada Lora i el diputat Macián, que es repartiran la seva intervenció. Quan vulguin, poden intervenir.

Mónica Lora Cisquer

Sí, efectivament, començaré jo i acabarà el meu company. Bien, la sesión de hoy viene motivada por las agresiones que a ustedes les interesa, y es que gran parte de las intervenciones de los dos *consellers*, *tant d'Igualtat com d'Interior*, ha sido para hablar en gran parte de sus intervenciones sobre homofobia.

Desde el Grupo Parlamentario VOX no vamos a discutir que cualquier agresión merezca una respuesta, porque la merecen absolutamente todas, aunque ustedes parece ser que son más selectivos. Es que ustedes convierten una noticia en un debate social que no es veraz. Por poner un ejemplo que ustedes utilizaron mucho, por ejemplo, el asesinato de Samuel, que hasta su padre tuvo que pedir que no se politizara su asesinato y ustedes hicieron caso omiso, al menos hasta saber las vinculaciones de los agresores con la extrema izquierda y el feminismo más radical. Entonces sí, se hizo silencio y algunos dejaron de hablar de Samuel, porque ya no les parecía una víctima pura para su causa y para seguir colectivizando.

Y en este sentido, ¿piensa la *consellera* d'Igualtat i el *conseller* d'Interior que hay víctimas de primera y de segunda según su agresor? ¿Recuerdan hace bien poco aquella agresión a un joven de Terrassa durante la fiesta mayor de la ciudad? Pues bien, ese chico sufrió una agresión y el Observatori contra l'Homofòbia, sin esperar las conclusiones de la investigación policial, denunció públicamente la agresión al considerarla un acto homófobo. Y leo el tuit, traducido al castellano: «Ante la brutal y extremadamente violenta agresión homófoba por parte de una multitud a persona LGTBI en Terrassa, instamos a Igualdad y a Tània Verge a una reunión urgente para tratar la espiral de violencias LGTBI-fobia. Hay que detener inmediatamente las agresiones. Pedimos intervención del Síndic de Greuges.» Ese es el tuit de l'Observatori contra l'Homofòbia que publicó y se quedó tan ancho. Lógicamente, después tuvo que rectificar.

¿Saben realmente que le sucedió a este joven del municipio de Terrassa? Pues, que le agredió un grupo de magrebís. Y este chico vio como estaban agrediendo a

un niño e intervino para separarlos, y recibió esta brutal paliza. ¿Estas agresiones no son condenables para ustedes, para el *conseller* y la *consellera*?

A nosotros, a VOX nos preocupan todas las agresiones. Por esto nos interesamos también por lo que ocurrió en Terrassa y estuvimos con este chico para mostrarle nuestro apoyo, pero ningún partido más se interesó por lo ocurrido. Tal vez porque no era una agresión, en este caso, de la que algunos pudieran sacar rédito político.

Ante esta forma de actuar, no es extraño que algunos sean capaces hasta de inventarse, como bien vimos con el Observatori contra l'Homofòbia, de inventarse la condición sexual de las personas para alimentar su discurso de odio y poder mantener con ello sus chiringuitos ideológicos.

Después, por otro lado, tanto que hablan de derechos humanos, miren por ejemplo el mapa de la homofobia y verán que hay muchos países que criminalizan a las personas por su condición sexual con penas de cárcel, cadenas perpetuas y hasta con la muerte. Y ¿saben cuántas de estas personas procedentes de países donde tratan a los homosexuales como a personas inferiores y también como delincuentes tenemos, por ejemplo, en Cataluña? Que estén regularizados, y según los últimos datos actualizados del Idescat, a fecha 1 de enero de 2020, y según hemos podido contabilizar en base a los países que criminalizan a las personas por su condición sexual, al menos tenemos en Cataluña a 370.000 personas procedentes de países donde tratan a los homosexuales como delincuentes. Y es triste, pero es que si algunos pretenden importar homofobia tienen homofobia.

Y ¿saben qué? Que cada vegada són més les persones homosexuals i les dones que saben que VOX és l'únic partit polític que tenen enfront d'aquesta immigració fonamentalista, que alguns de vostès inclús estan capficats en portar a la nostra terra i que està darrere, en moltes ocasions, de la falta de llibertats i d'inseguretat a la nostra terra.

I per acabar –que li vull donar la paraula al meu company–, són vostès els que banalitzen les agressions, perquè des de VOX, com la majoria de ciutadans, condemnem tota violència, vingui d'on vingui i sigui qui sigui l'agressor.

Gràcies.

Sergio Macián de Greef

Moltes gràcies. Bona tarda a tothom. Presidenta, consellers, diputats..., quiero empezar como ha hecho mi compañera, la diputada señora Lora, por condenar toda violencia también, en todo momento, y con independencia –y esta es la clave– de quien sea la víctima y de quien sea el autor.

En VOX no nos cansaremos de repetir que condenamos toda violencia y toda discriminación, venga de donde venga, sea quien sea el autor y sea quien sea la víctima.

Y, miren, les pondré un ejemplo, porque dicen que un ejemplo muchas veces explica mejor las cosas que un largo discurso. El día 3 de junio interpele al señor Elena en el pleno sobre políticas para poner fin a la ocupación ilegal de viviendas y comencé mi intervención diciendo, y leo textualmente: «En primer lugar, y antes de empezar mi intervención, señor Elena, quería condenar en nombre de mi grupo parlamentario, rotundamente, el asesinato de esta mujer de Porqueres a manos, presuntamente, de su pareja. Lo condenamos rotundamente. Y queremos también condenar el asesinato de una niña de cuatro años hallada muerta en Sant Joan Despí, presuntamente a manos de su madre, este lunes pasado por la tarde. Queremos también tener un recuerdo sentido para esta pobre criatura, que quizá también podría tenerlo este Parlament.»

Y, miren, porque esa trágica semana les recuerdo que fueron asesinadas dos mujeres, Alla Bukancova, a manos de su pareja en Porqueres, y Yaiza, a manos de su madre en Sant Joan Despí. Pero el *conseller* Elena en su intervención no dijo ni una palabra de la pequeña Yaiza. Condenó solo el crimen machista, y yo no dudo, señor

Elena, lo tengo muy claro, que usted repudia el asesinato de Yaiza, pero tocaba condenar solo la violencia machista.

Igual que la presidenta del Parlament, que por la mañana dedicó un minuto de silencio a la mujer asesinada en Porqueres. Y es que el caso de Yaiza no encajaba en el guion, en el protocolo de dol del Parlament de Catalunya contra la violència masclista.

Y nos preguntamos, ¿para la ideología de género la pequeña Yaiza es una víctima de segunda? ¿Por qué una mujer asesinada por su pareja heterosexual tiene derecho a un minuto de silencio y a ser contabilizada en el panel electrónico del Parlament y Yaiza no? ¿Y si fuera una mujer lesbiana asesinada a manos de su pareja lesbiana sería contabilizada en el panel del Parlament?

Desde VOX nos parece una gran injusticia. Es la diferencia entre los que condenamos todo tipo de violencia sin etiquetas y los que solo lo hacen por motivos políticos o ideológicos con una tremenda hipocresía.

Señora *consellera*, ha hablado usted ahora en esta comparecencia, y me ha sorprendido mucho, ha hablado de la violencia que ejercitan los hombres por el solo hecho de ser hombres. ¿No se da cuenta de que esto es una auténtica barbaridad? ¿Piensa usted que está inscrita en el ADN del señor *conseller*, de cualquiera de los diputados varones de esta cámara la violencia en nuestra esencia? ¿Está inscrita la violencia en el ADN de la madre de Yaiza? No maltrata un hombre, no mata un hombre, señora *consellera*, mata un asesino, maltrata un maltratador o una maltratadora.

Mire, yo me quiero referir o dirigir especialmente al señor Elena en su condición de *conseller* de Interior sobre las actuaciones en materia delitos de odio, con dos ideas. Señor Elena, hay que perseguir y denunciar todos los delitos de odio castigados en los artículos 510 y siguientes del Código penal, porque son conductas que atacan el bien jurídico de la igualdad, consagrado en el artículo 14 de la Constitución.

Hay que perseguir y denunciar judicialmente desde su departamento cualquier comportamiento racista o discriminatorio, ya sea por razón de orientación sexual, ya sea también por otras cuestiones. Estamos pensando, por ejemplo, en comportamientos racistas contra la etnia gitana, que siguen existiendo, desgraciadamente. Estamos pensando en publicaciones que justifican la discriminación de la mujer. Recuerdo la condena firme de la Audiencia de Barcelona a un imán de Fuengirola por un libro en el que hacía reflexiones misóginas contra la mujer. Estoy pensando también en delitos de odio por razones políticas. Y se lo he dicho ya en varias ocasiones, estos delitos también han aumentado enormemente y VOX los padece de forma especial. De los 380 actos de violencia política documentados por el Observatorio de Violencia Política en 2020, el 91,84 por ciento los sufrió VOX. Esos también son delitos de odio.

Y, por otro lado, hay que tener en cuenta una segunda cuestión, que quién ha de decidir qué es delito de odio y qué no es delito de odio son los jueces, ni los gobiernos ni los observatorios ni las redes sociales. Si creemos en la libertad de expresión, que es uno de los pilares de la democracia, no podemos amparar la censura.

Señora *consellera*, me ha sorprendido mucho una frase también que ha dicho usted, si la he entendido bien: «Sabem que els delictes d'odi són conductes que van més enllà del Codi penal». Pues no, en una democracia el límite de la libertad de expresión es la ley y lo deciden los jueces. Lo otro es muy peligroso y lo practican los regímenes totalitarios.

Y, mire, por poner solo algunos ejemplos. Se puede condenar toda clase de xenofobia, que es un delito de odio, y, a la vez, defender una inmigración legal y ordenada y unas fronteras seguras. Se puede condenar toda clase de machismo y de discriminación por razón de orientación sexual y, a la vez, criticar que se abra en Barcelona un centro para reeducar a los hombres. Un taller de nuevas masculinida-

des, que es la última majadería de la señora Colau. ¿Se imaginan por un momento qué pasaría si alguien abriera un centro para reeducar a las mujeres?

Y acabo como he empezado, recordando lo que VOX viene diciendo alto y claro siempre y en todo momento, que hay que condenar toda violencia, que no hay víctimas de primera o de segunda y que VOX defiende a todas las personas y condena toda violencia sin etiquetas. Sus políticas, en cambio, colectivizan y discriminan.

Muchas gracias.

El president de la Comissió d'Interior

Ara té la paraula, en representació del Grup Parlamentari de la CUP, la diputada de Changue, i el diputat Pellicer. Quan vulguin, diputats.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, president. Primer de tot, bé, indicar que faré..., el temps corresponent a les dues intervencions el faré jo mateixa.

Començant a fer qüestions o preguntes sobre la intervenció de la consellera Verge, sí que se'ns generen algunes preguntes específiques, no? Sobre totes les mesures que ha indicat a futur, diguem-ne, més enllà de l'anàlisi que evidentment compartim, perquè les dades són les que són, més enllà de les mesures indicades, sí que ens agradaria saber la implementació d'aquestes mesures per salvar qüestions com la comunicació amb les persones migrades. Per una banda, les persones migrades LGTB, les persones que tenen dificultat d'accés a aquests serveis o d'atenció quan, realment, si saben que aquests serveis existeixen, doncs, poden apropar-se a aquests serveis, si les persones que atenen en aquests serveis tenen les habilitats culturals necessàries, i no només idiomàtiques, sinó culturals, en general, per poder entendre la complexitat que implica atendre les persones migrades i les persones amb bagatges culturals no occidentals.

Per una altra banda, també saber si aquesta difusió, més enllà de lo digital, està pensada també per salvar aquesta bretxa digital. Ja sabem que no tothom té accés a la difusió *online* o telemàtica.

Després també saber... I tot és una bateria de preguntes arran de la seva intervenció. Hi ha una de les principals pors en les persones LGTBI i en les dones migrades i racialitzades, sobretot les persones migrades en situació administrativa irregular, que tenen molta por a fer aquestes denúncies per una qüestió de creuament de dades, no?, i que això acabi en un procés d'expulsió. Quines mesures s'han pensat per implementar, per poder salvar, diguem-ne, aquest escull i donar a aquestes persones aquesta tranquil·litat?

Després unes qüestions sobre les formacions, que tots dos han mencionat, tant el conseller Elena com la consellera Verge. El que ens falten són indicadors, no? És a dir, tots dos coincideixen que hi han mesures formatives, protocols, plans, etcètera, que això està molt bé, però el que ens ha faltat a nosaltres és el retorn de tot això. És a dir, aquestes mesures que s'han implementat durant aquests anys, aquestes formacions que s'han impartit quin impacte han tingut real en la disminució efectiva d'aquests casos o en aquestes denúncies? Quins són els números al respecte d'això, no? Per a què serveix, efectivament, aquesta formació?

Nosaltres estem molt d'acord, òbviament, en que la formació és imprescindible i és necessària, però la formació és una mesura d'impacte a llarg termini. I per tant, les situacions que estem veient en els últims mesos requereixen actuacions molt més contundents, específiques i immediates, no? I sí que ens agradaria saber si, a banda de la formació, que, evidentment, és el camí a llarg termini, doncs, hi ha mesures específiques i immediates que s'estiguin prenent ara per evitar, per una banda, aquesta infradenúncia i també aquesta doble victimització.

Perquè una de les coses que ha comentat –i ara barrejo una mica, eh?– el conseller Elena és aquesta qüestió de que la tipificació del delictes d'odi doncs depèn, per una banda, del criteri de la gent que està efectuant aquest atestat. Per tant, el conse-

ller, en aquest sentit, ha indicat la imprescindible necessitat de que els agents rebin formació en la redacció d'aquests atestats, però continuarà sent a criteri d'aquest agent.

Per tant, si no tenim indicadors que retornin, no podem de cap manera saber si la formació està sent efectiva, no està sent efectiva o està servint, efectivament, materialment, d'alguna cosa.

Després també tenim el criteri dels jutges. Aquí és on entenem que el marc legislatiu és on ha de filar més prim. La consellera bé ha indicat que l'11/2014, la llei LGTB té aquesta necessitat d'aquest reglament sancionador que no està desenvolupat. Però també aquí hi ha un petit escull, que és la reforma del Codi penal, que es va fer el 2015, amb la qual la Llei 11/2014 xoca i, per tant, doncs, a banda d'aquest reglament sancionador, sí que s'hauria de fer o bé desenvolupar lleis específiques, més enllà de la 19/2020, que és una llei d'igualtat de tracte, que està molt bé, però és un paraigua molt gran que acull moltes coses, però afina molt poques coses.

Per tant, no és incompatible amb altres lleis específiques, però sobre l'11/2014, doncs, sí que indicar que potser necessita una revisió adequada a la reforma del Codi penal que es va fer el 2015, que és una de les raons que es recullen també a l'informe que va presentar el departament fa poc i també l'Observatori contra l'Homofòbia en fa esment en el seu propi informe presentat fa unes setmanes.

Sobre el servei del SAI. Sí que ens sembla una molt bona notícia que arran de la 11/2014 s'hagin pogut desplegar aquests cent onze punts d'atenció, però s'hauria de filar més prim, perquè aquests cent onze punts d'atenció no treballen ni els set dies de la setmana ni les vint-i-quatre hores al dia. El mateix que passa amb els serveis d'atenció i formació a la dona, que quan sorgeixen emergències fora d'hores, diguem-ne, diürnes o fora d'hores d'oficina, doncs, ens trobem que aquests serveis no donen servei, i per tant no acabarien de ser serveis pròpiament dits.

I, sobretot, l'arrelament al territori, no?, d'aquests serveis. Una de les coses que ens trobem a fora de l'àrea metropolitana és la dèbil implementació i la poca efectivitat que tenen aquests serveis, inclús enxarxats entre si, a comarques centrals, que és el cas, diguem-ne, que personalment més conec per ser veïna d'allà. Doncs, tenim unes quantes comarques que depenen únicament d'un servei d'atenció i informació que està centralitzat.

Per tant, aquí tenim un problema de desplaçament, tenim un problema de desplegament territorial i tenim un problema d'accés a aquests serveis que, si bé són els indicats i estan més o menys preparats per atendre a tothom, si no tothom hi té accés, doncs, l'efectivitat va baixant per aquí.

La qüestió és també saber, conseller Elena, a banda d'aquestes mesures esmentades a futur, quina gestió específica i quin tractament s'està fent amb les agressions aquestes que s'han produït. Justament, només ha comentat la detenció que s'ha fet de les persones agressores al Somorrostro, però sí que ens agradaria si pot desenvolupar una miqueta més, no?, doncs, més enllà de mesures a futur, doncs aquestes accions específiques de com s'estan gestionant aquests tractes.

I també mencionar quines mesures té pensat per lluitar contra el corporativisme dintre del cos. Una de les coses que més trobem en casos de delictes d'odi, d'acusacions de discriminació diverses que, d'alguna manera, poden ser subjectives, entendre's com –això que dèiem abans– el criteri de l'agent o el criteri de la persona. Vull dir que, més enllà del testimoni que la persona pugui aportar, no hi ha o és difícil aconseguir fets, inclús la memòria de vegades falla per una qüestió, ja ho sabem, d'estat de xoc de la víctima, que pot dificultar desgranar això.

Llavors, això després es troba, com vam veure, per exemple, en el cas d'en Wubi, a Manresa, un corporativisme exacerbant del Cos de Mossos d'Esquadra, que es protegeixen entre ells, la qual cosa afecta directament el procés, no?

Si una vegada que aconseguim salvar l'escull de la infradenúncia, una persona que s'atreveix a posar aquesta denúncia recolzat per entitats que treballen i defen-

sen els drets humans i les discriminacions, com pot ser SOS Racisme, com pot ser Irídia, s'aconsegueix tota aquesta defensa legal, etcètera, després el que ens trobem és que durant el desenvolupament del judici, doncs, inclús, aquí hi ha una força molt corporativista per part del cos. Quines mesures té pensat prendre per evitar que aquestes situacions es donin i les víctimes quedin indefenses?

I sobretot, això: més enllà de la formació, més enllà de les mesures a futur, quin impacte ha tingut la formació que ja han comentat que s'ha dut a terme en els últims anys i de quina manera es mesurarà el retorn de les mesures que han esmentat en les seves intervencions.

Gràcies.

El president de la Comissió d'Interior

Gràcies, diputada. Ara, en representació del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Segovia, quan vulgui, diputada.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies, president. Conseller, consellera, jo crec que, efectivament, hi ha com bastant coincidència en el diagnòstic d'aquest augment que hi ha hagut des de les agressions LGTBI-fòbiques, en concret, no? El mateix Observatori contra l'Homofòbia destaca que respecte al 2020 estaríem en un augment d'un quaranta per cent, que podem compartir que hi hagi una part que tingui a veure amb l'empoderament, però també creiem que, efectivament, és perquè hi ha una sensació d'impunitat davant la presència cada vegada més estesa, mes institucionalitzada dels discursos d'odi. Hi ha discursos que venen d'alguna manera a emparar aquest tipus d'agressions i aquest tipus de delictes d'odi. De fet, el fet que tinguem al Parlament de Catalunya dos diputats que estan justament imputats per delictes d'odi, alguns dels quals parlen d'aquest tema en aquesta mateixa comissió, creiem que ja és un dels senyals cap enfora de que realment aquesta impunitat, quan es provoquen aquests delictes d'odi, el que fa és emparar que n'hi hagin encara més.

Per tant, és molt important fer-hi front, fer-hi front des d'un plantejament estratègic, global, de paradigma, un canvi del tipus de societat en la qual estem vivint. I en aquest sentit, bona part de les coses que vostès han dit van adreçades cap aquí. És difícil no coincidir-hi, és un bon diagnòstic, és una bona foto.

Creiem que és una bona declaració d'intencions, però creiem que han sigut coses molt poc concretes, sobretot perquè la compareixença d'alguna manera era molt adreçada –quan s'havia demanat i s'havia discutit en la Comissió d'Igualtat i Feminismes– a quines han sigut les respostes concretes a les darreres agressions que hi ha hagut, no?, com la del Somorrostro, per exemple. Quin ha estat el paper que han tingut, tant des de la conselleria d'Igualtat i Feminismes, com des de la conselleria d'Interior, en la resposta a aquest augment de les agressions i a aquestes agressions en concret; quin ha sigut l'acompanyament que s'ha fet a les víctimes; quin ha sigut el model d'abordatge d'aquestes agressions, des de l'acompanyament a la denúncia, des del plantejament de la reparació i de la recuperació.

I nosaltres creiem que això també hi té a veure, perquè en realitat el problema que tenim aquí a Catalunya és que no hi ha en realitat un model d'abordatge integral a les agressions LGTBI-fòbiques i per discursos d'odi. Així com amb les agressions amb violència masclista hi ha un model d'abordatge integral, que en podem parlar molt i, de fet, amb el desplegament de la Llei 5/2008 hi han moltes coses a millorar i hi ha un procés de reflexió que entenem que també des de la conselleria s'està entomant aquest procés de reflexió sobre el model d'abordatge, els recursos necessaris i què és tot allò que no ha funcionat, però el que sí que ens trobem és que això, per exemple, no existeix a nivell de la xarxa dels SAI.

Per què? Doncs, perquè el que tenim és un sistema que està absolutament descentralitzat i als SAI no hi ha un model global, no hi ha una igualtat en l'atenció territorial, no hi ha un model de funcionament, en molts casos depenen de la voluntat dels

ajuntaments, dels recursos que posen els ajuntaments, de convenis que fan els ajuntaments amb entitats que hi donen suport, com l'Observatori contra l'Homofòbia en alguns casos, però no hi ha un veritable projecte i model de com abordar aquestes agressions i com acompanyar aquestes víctimes.

I això és una de les coses que li volíem preguntar a la consellera: exactament quina és la proposta de la seva conselleria per aquest model d'abordatge? Vostè ho ha comentat breument en la seva intervenció, que consideren que ha d'haver-hi realment un acompanyament a la víctima des dels primers moments, no?, de sensibilització, d'informació, d'acompanyament, però també quan hi ha la denúncia. Però, clar, nosaltres creiem que el SAI no pot ser només derivar la víctima a que vagi a parlar amb els Mossos o a que vagi a parlar amb la Fiscalia de Delictes d'Odi. Ha d'haver-hi un acompanyament més permanent en tot aquest procés fins a avançar en la recuperació i la reparació.

S'ha denunciat també per part de l'observatori i per altres entitats que moltes de les agressions s'estan donant en cap de setmana o s'estan donant en festius. Ara ve el mes d'agost. Quina és la capacitat que té el Govern de la Generalitat de Catalunya, a través del SAI, a través de Mossos –Mossos entenem que sempre–, però a través del SAI, que són els que haurien d'acompanyar aquestes persones que pateixen les agressions, per garantir aquest acompanyament, per no estar una mica en funció de quin és l'horari en el qual es produeix l'agressió?

En el cas de les víctimes de violència masclista es van implementar, també durant el confinament, el número de WhatsApp i el telèfon 016. No sabem si hi ha un plantejament. Ens agradaria preguntar al respecte d'oferir un servei d'acompanyament de guàrdia per a totes aquestes persones i totes aquestes agressions que cada vegada es donen més, no?

De tota manera, nosaltres sí que compartim el plantejament de que la resposta a les agressions LGTBI-fòbiques no es poden fer només des del punitivisme, que és evident que les agressions s'han d'investigar, s'han de denunciar i que ha d'haver-hi sentències condemnatòries fermes quan es demostrin aquestes agressions per delictes d'odi, però que no pot ser l'única resposta i que, per tant, aquí hi juguen un paper fonamental les polítiques de formació, de sensibilització i d'educació.

Recentment, va haver-hi, doncs, un manifest de diversos activistes LGTBI, no?, que era «Canviar-ho tot per ser més lliures», que un grup d'activistes hi expliquen que és una manera de respondre a l'alarma social que generen aquest augment d'aquestes agressions, en concret l'assassinat del Samuel, que l'han subscrit més de mil set-cents persones i que bàsicament el que demana és això que deia, que cal reforçar l'atenció a les víctimes d'LGTBI-fòbia, però sobretot reforçar la sensibilització en diversitat sexual i de gènere en tots els àmbits i institucions de la societat, perquè l'únic camí per acabar amb l'LGTBI-fòbia és destruir els imaginaris heteropatriarcal que la justifiquen i sostenen.

Nosaltres, consellera, sí que volem saber exactament quina és l'estratègia del seu departament per combatre aquestes agressions, per treballar-les amb els mecanismes legals de què disposa i, sobretot, amb els mecanismes de sensibilització, formació i denúncia.

Ha parlat del desplegament de la Llei 11/2014 i hem parlat també de que nosaltres considerem que el desplegament dels SAI no és del tot suficient i no és del tot garantista en l'acompanyament a les víctimes. S'han trobat, fins i tot, en alguns llocs..., o moltes vegades són les tècniques de feminismes del SIAD o són tècniques de feminismes dels ajuntaments, amb recursos dels ajuntaments, dels mateixos recursos de feminismes, les que acaben també atenent a les víctimes d'agressions LGTBI-fòbiques, que no hi ha hagut uns recursos extres, que no hi ha hagut una aposta clara per tenir un sistema que doni resposta, i això ha acabat anant-t'hi a que..., com dèiem, són moltes les entitats que des de moltes vegades l'activisme i el voluntarisme acaben donant resposta i acompanyant aquestes víctimes.

Nosaltres li volem preguntar, consellera, quina és la proposta que té per garantir que al SAI poden donar cobertura a totes les agressions i acompanyament a totes les víctimes; de quins recursos creu vostè que necessita dotar-se la seva conselleria per garantir que els SAI són una xarxa de veritable atenció a les víctimes?

Ha comentat també la Llei 19/2020. Ja en vam parlar en la seva primera compareixença a la Comissió d'Igualtat i Feminismes, que, efectivament, s'ha d'implementar com més aviat millor l'Oficina per a la Igualtat de Tracte i la No-discriminació i que s'ha de fer amb recursos suficients. Que ha de tenir capacitat de desplegar tot allò que la llei preveu que tingui aquestes competències. Que cal desenvolupar ja el reglament perquè pugui exercir aquesta capacitat investigadora, fiscalitzadora i sancionadora. El que no podem cometre és que acabi essent una oficina que no tingui la capacitat de resposta. I nosaltres ho hem dit més d'una vegada: ha d'haver-hi un abans i un després en l'aplicació d'aquesta llei.

Hem d'aconseguir que les persones hi confien, que s'adrecin a aquesta oficina, que creguin en el mecanisme de l'Administració per denunciar aquestes incidències, aquestes discriminacions per odi, però sobretot que vegin que aquestes denúncies tenen una resposta. O sigui, hem de treballar per evitar la revictimització, però també hem de treballar perquè la denúncia porti a algun lloc, perquè la capacitat que tinguin les persones de fer front a tota una tramitació d'una queixa després acabi revertint en un canvi de veritat, no només en unes bones paraules i aquí no ha passat res.

Un altre tema que li volíem comentar a la consellera és el tema de la integració dintre de totes les escoles, de la formació realment d'educació sexual i afectiva i d'igualtat i diversitat sexual, perquè creiem que ara mateix aquesta formació és molt a opció i a voluntat dels recursos que puguin oferir les escoles. A Barcelona hi ha la Xarxa d'Escoles per a la Igualtat i la No-discriminació, que està augmentant cada vegada més, però que al final acaba essent una adscripció voluntària. Nosaltres sí que volem preguntar a la consellera quina és la seva proposta des de la seva conselleria perquè realment aquestes assignatures, aquesta formació i aquest enfocament de treballar la diversitat sexual i de gènere, que és a la base de combatre les agressions homofòbiques després, com garantir-la perquè es faci a nivell de tota la xarxa educativa de Catalunya.

I, conseller, ja per acabar, conseller d'Interior, a nosaltres ens agradaria preguntar-li quins operatius específics s'han creat des de Mossos per donar resposta a aquest augment de les agressions, si hi ha hagut algun operatiu específic, si hi ha hagut nous protocols o una nova manera d'afrontar aquest augment que hi ha hagut.

Ens agradaria també d'alguna manera saber si vostès estan treballant amb les entitats especialitzades i específiques en treball LGTBI-fòbiques per treballar tots aquests temes de formació, tots aquests temes de prevenció, que, com ja s'ha dit també anteriorment, ens sembla molt important l'enumeració que ens ha fet, però no tenim massa constància de quins han estat aquests resultats. És molt important que en el moment de la denúncia hi hagi un acompanyament per part dels Mossos des del primer moment, perquè com vostè mateix ha dit el moment de l'atestat i de la redacció de la denúncia és clau per a un procés judicial posterior.

Però també ens agradaria saber quin és el protocol i quina és la capacitat que té la conselleria de respondre quan les agressions i els discursos d'odi ens fan dintre del Cos de Mossos d'Esquadra. I tenim encara molt present l'agressió racista que va haver-hi a Sant Feliu Sasserra, no fa gaire; la manca de resposta que va haver-hi per part del departament abans de suspendre els agents que hi estaven implicats, i com realment això pot fer que hi hagi gent que s'atreveixi a anar a denunciar a Mossos una agressió racista quan en realitat el que està vivint és que els mateixos Mossos les protagonitzen, sense que hi hagi majors repercussions.

Per tant, sí que ens agradaria preguntar-li cap a l'interior del seu departament quins mecanismes pensen fer més enllà de cursos de formació per evitar agressions basades en discursos d'odi i discriminació dintre del Cos de Mossos d'Esquadra.

Perdó..., i gràcies.

El president de la Comissió d'Interior

Gràcies, diputada. Ara, en representació del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Martín Blanco. Quan vulgui.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, senyor Homrani. Bé, senyora i senyor consellers, la meua intervenció tindrà una primera part que intentaré que no sigui massa llarga, més aviat valorativa, i una segona més podríem dir inquisitiva, des del respecte, òbviament, i des de la raonabilitat, espero.

En primer lloc, jo crec que en aquestes compareixences s'han dit coses molt interessants perquè s'han tractat problemes que efectivament afecten la ciutadania de Catalunya, que són problemes reals, que crec que negar-los fa un flac favor al nostre públic, fa un flac favor a la qualitat de la nostra agenda pública i, en definitiva, de la nostra vida social i, per tant, jo crec que no podem negar que a Espanya, i a Catalunya concretament, hi ha atavismes d'una cultura que té elements de masclisme.

Jo crec que des d'aquest punt de vista, alguns que qüestionen el que per a nosaltres és una tirania del políticament correcte, crec que no podem menystenir el fet que una part del que diu la correcció política, el discurs sovint anomenat de la «correcció política», doncs, té elements absolutament feaents i incontestables i que des d'aquest punt de vista crec que no podem matar tot el que és gras.

De la mateixa manera que crec –i no vull caure en una equidistància còmoda, perquè no és el meu estil i, a més, crec que no ajuda en res, però de la mateixa manera que crec– que no podem acceptar el tremendisme, el maximalisme que moltes vegades des de determinades posicions, en aquest cas d'esquerres, amb què es presenta la realitat de la nostra societat, tampoc no podem dir que res del que diuen tingui una base, perquè crec que efectivament a Espanya, i a Catalunya concretament, hi ha elements culturals que no només conductuals, sinó culturals, de masclisme, que crec que és la nostra obligació, efectivament, intentar acabar amb aquests atavismes, des de la nostra condició de representants de la ciutadania. Això d'una banda.

Després, hem parlat, doncs, dels delictes homòfobs o LGTBI-fòbics, que, en definitiva, jo crec que efectivament són una xacra de la nostra societat que cal combatre, cal combatre, i cal una vegada més no negar l'existència d'una homofòbia latent en una part dels discursos públics de la nostra vida política. I des d'aquest punt de vista, també crec que és obligació dels poders públics fer per manera que aquests discursos homòfobs, aquests discursos pejoratius, aquests discursos que clarament són discriminatoris cap a determinades opcions d'orientació sexual, doncs, crec que convé posar sobre la taula la necessitat de combatre aquests discursos.

Dit això, també hem parlat de collectivitzacions diverses. Jo, amb tot el respecte pel Grup de VOX, quan diuen que no els agraden les collectivitzacions jo detecto una tendència a parer meu preocupant a la collectivització d'un col·lectiu, en aquest cas, que és el col·lectiu dels MENA. Em preocupa especialment aquesta collectivització; com totes les collectivitzacions em semblen absolutament..., absolutament no, però en tot cas sí molt desenfocades, injustes i poc equànimes, i crec que des d'aquest punt de vista hauríem de fer un esforç per evitar les collectivitzacions en general.

Crec que la convivència harmònica en una societat passa necessàriament per la tolerància, passa necessàriament per la comprensió mútua. Jo deia que aquesta primera part de la intervenció seria més valorativa i menys inquisitiva, però crec sincerament que un ha de tenir molt present quina és la seva vivència personal a l'hora de fer política.

I en aquest sentit, doncs, jo francament l'altre dia veia els meus petits, els meus nens jugant al parc amb una família, amb uns nens que tenien les mateixes edats, més o menys, d'origen magribí i, francament, sentia orgull per la manera, per la normalitat amb què uns i altres, els meus nens i els altres nens d'aquesta família magribí, jugaven amb absoluta harmonia, amb absoluta normalitat i em plantejava com era possible que algú fes una collectivització de col·lectius, com en aquest cas dels MENA, amb aquesta frivolitat i amb aquesta falta de sensibilitat i falta d'humanitat.

Per tant, crec que hem de ser molt conscients de quina és la realitat de la nostra societat. Hem de fer una esforç per no caure en tremendismes excessius. Crec que a Espanya, i a Catalunya concretament, hem avançat moltíssim en el respecte al pluralisme, en el respecte a les diferents orientacions sexuals, en el respecte a les diferents procedències ideològiques, racials, ètniques, etcètera, però crec que encara queda molt camí per córrer i, per tant, no podem abaixar la guàrdia.

Sí que és cert que detecto un cert «ordenancisme» en les intervencions dels consellers, una certa pretensió de resoldre des dels poders executiu i legislatiu el que, a parer meu, és més aviat tasca del poder judicial. Crec que, diguem-ne, una justícia feminista a mi em sembla un maximalisme dels que no comparteixo en absolut. Crec que la justícia ha de ser equànime, ha de ser equitativa, però no feminista ni masclista ni tenir cap mena d'«isme» que no vagi més enllà de la pura equanimitat, del pur reconeixement de la igualtat entre ciutadans.

D'altra banda, sí que volia fer algunes preguntes perquè crec que, una vegada constatada la nostra valoració sobre la realitat diversa, complexa i en ocasions preocupant de Catalunya i del conjunt d'Espanya, sí que m'agradaria fer unes consideracions sobre el que per mi és una realitat preocupant, concretament a la nostra comunitat, que m'agradaria que els consellers s'atreuissin, amb naturalitat i amb normalitat, a valorar el que jo diré ara i a fer un comentari sobre aquest fenomen que per a mi és especialment preocupant, per exemple, en els mitjans públics de la nostra comunitat, i és el fenomen de la hispanofòbia.

A mi m'agradaria conèixer l'opinió de la senyora Verge i l'opinió del senyor Elena sobre el fet, per exemple, que hem vist aquests dies a TV3, amb comentaris de l'ordre de: «És pitjor portar una bandera d'Espanya que portar una esvàstica.» O comentaris, això ho hem sentit en un programa de TV3, a *Bricoheroes*, concretament del senyor Jair Domínguez, o els constants comentaris ofensius cap a Espanya, i cito literalment, tot i que em sembla que no és guardar el decòrum d'aquesta institució, cito literalment quan el senyor Jair Domínguez diu «puta Espanya» de forma reiterada, constant.

Jo crec que, per desgràcia, en el nostre espai públic s'ha normalitzat d'un discurs hispanòfob, que per mi és clarament discriminatori i clarament atemptatori contra el principi d'igualtat. I des d'aquest punt de vista, m'agradaria molt conèixer quina és la seva opinió, si inclouen dintre d'aquesta persecució, per dir-ho d'alguna manera, o d'aquest plantejament sobre els possibles delictes d'odi o els possibles actes discriminatoris i amb un component d'odi, doncs, aquest fenomen tan execrable com és el de la hispanofòbia que, per desgràcia, jo crec que es normalitza sovint i es naturalitza en el nostre debat públic.

Jo imaginava, quan veia aquestes declaracions de les quals feia esment ara, m'imaginava un col·laborador habitual de Televisió Espanyola o de Canal Sur o de la televisió gallega fent comentaris d'aquesta índole sobre, en aquest cas, canviant els espanyols pels catalans o canviant Espanya per Catalunya, i em semblava absolutament inversemblant que això pogués ocórrer a qualsevol altre indret del nostre país i que no suposés, amb raó, una autèntica revolta ciutadana d'indignació i de raixa, realment, perquè no és admissible que des dels mitjans públics es facin discursos d'aquestes característiques.

És això, senyors consellers?, per vostès també són actes o són conductes constitutives d'odi o de delictes d'odi, possibles delictes d'odi? Ho dic perquè en aquest

Parlament s'han fet reivindicacions i fins i tot s'ha defensat la figura d'algú com Pablo Hasél. Un home que apellava, directament, a matar guàrdies civils, a assassinar regidors del Partit Popular.

Jo crec que, diguem-ne, quan fem una anàlisi dels delictes d'odi o de les apellacions a la discriminació que es fa a Catalunya, crec que no podem bandejar problemes que ens afecten realment.

I un últim problema, del qual m'agradaria especialment conèixer l'opinió del conseller d'Interior, és una cosa que va més enllà d'un problema estrictament. En aquesta cambra tenim diputats de la CUP, les joventuts dels quals, és a dir, les joventuts de la CUP, Arran, o una associació juvenil associada a la CUP, relacionada amb la CUP, rebenta a cops de martells seus del Partit Popular, seus del nostre partit, seus de Ciutadans i seus del Partit dels Socialistes de Catalunya i crec que potser també alguna seu de VOX. Per vostès, senyor Elena, concretament, això és una conducta constitutiva d'un delictes d'odi, d'un possible delictes d'odi? Ho dic perquè crec que hem de fer un esforç per tenir una visió holística i realment general del que és la intolerància i del que és l'odi que, per desgràcia, forma part de la naturalesa humana i que està present entre nosaltres...

El president de la Comissió d'Interior

Diputat...

Ignacio Martín Blanco

Creo que hem de fer un esforç per erradicar-ho. Gràcies, president i disculpi.

El president de la Comissió d'Interior

Ara té la paraula la diputada Parera en representació del Grup Parlamentari Mixt.

Eva Parera i Escrichs

Sí; moltes gràcies. Bona tarda a tothom, bona tarda, consellers. Jo faré una anàlisi molt en global perquè m'he quedat preocupada, doncs, una mica pel debat que estem tenint aquí, no?

Fan molts plans, creen molts organismes, fan moltes lleis per regular una cosa que, de fet, ja està regulada en el Codi penal i que jo crec que no es soluciona amb legislació addicional, que moltes vegades entra en contradiccions amb altres legislacions normatives aprovades i que, de vegades, doncs, és una mica confusa, sobretot per als advocats a l'hora de saber on han d'anar a buscar la normativa aplicable, sinó que el que s'ha de fer és anar educant en valors i educant, sobretot, en el respecte a tothom.

I el problema que jo hi veig és que no s'està posant l'accent en el respecte, sinó que s'està posant l'accent en el respecte a uns determinats col·lectius. I, així, jo crec que ja partim d'una base molt molt equivocada.

No s'estan condemnant les agressions, s'estan condemnant les agressions en funció de les seves motivacions. I això també és una resposta molt equivocada. Una agressió és una agressió i s'han de condemnar totes. I, efectivament, hi han motivacions que agreugen aquesta agressió, però crec que no només podem mobilitzar-nos en funció de la motivació d'una agressió, perquè, aleshores, sembla que estiguem banalitzant o ignorant segons quins tipus d'agressions que també, malauradament, han crescut.

L'odi no és polititza. A mi em sembla profundament immoral fer això, tant en un sentit com en un altre. I els haig de dir que el discurs d'odi no és exclusiu de l'extrema dreta, sinó que també el podem trobar en l'extrema esquerra, que hem viscut etapes molt dures de feixisme, de comunisme, tenim Hitler, hem viscut Stalin, hem viscut Lenin. Tot això... *(Veus de fons.)* No, perdonin, no, no, perdonin. És que és molt seriós. És que, al final, vostès només van cap a un... És que em posen unes cares com si jo digués alguna tonteria, i jo puc entendre que vostès creguin que dic alguna

tonteria, però jo només sento parlar de l'extrema dreta i no sento parlar de l'extrema esquerra. I l'odi està a tot arreu –a tot arreu–, en tots els extrems polítics.

Jo, de pas, els vull fer una recomanació, que ara ja s'acabaran d'escandalitzar, però analitzin des de Govern quins discursos fan i quins discursos aplaudeixen, perquè no estan ajudant a no crispar la societat, precisament.

Vostès estan aplaudint discursos contra els espanyols, estan aplaudint discursos contra l'home, estem veient com s'està criminalitzant l'home en tot allò que fa referència a la violència de gènere. És molt més greu la violència de gènere, que limitar-ho a una criminalització de l'home.

Això de l'invent aquest de l'escola de les noves masculinitats o el centre de noves masculinitats és una autèntica barbaritat, és una barbaritat, és culpar l'home de les agressions homòfobes que estem veient, que són terribles. Però, escolti, però no es pot acabar dient: «És que hem de reeducar els homes.» Bé, però on estem? De debò, on estem?

Una primera reflexió. Hi ha molts lobbys –molts lobbys–, molts lobbys feministes, molts lobbys LGTBI i la realitat és que, com més lobbys hi han, no veiem que això redueixi el problema, més s'agreugen els problemes. Estem en una etapa complicada de violències de gènere, de violències LGTBI, que és greu. Però jo crec que, francament, els lobbys no són la solució. Els recursos han d'anar destinats a polítiques, no a lobbys. Perquè, al final, estem desviant recursos cap a manteniment d'estructures i manteniment de sous, creant un sistema molt pervers. Perquè, al final, els lobbys s'alimenten de recursos per solucionar un problema que, suposadament, han de solucionar, però que, si el solucionen, desapareixen. I això és un sistema súper pervers. Per tant, jo recomanaria destinar els recursos allà on realment fan falta, que és a polítiques, òbviament, de prevenció i, sobretot, cap a les víctimes.

Jo una segona reflexió també els vull fer, que és que els discursos d'odi són molt més amples que atacs al col·lectiu LGTBI o atacs a les dones. El discurs d'odi és molt més ampli que tot això. I vostès obvien aquí molts col·lectius que podrien entrar dintre dels afectats pels discursos d'odi i sembla que només posem l'atenció en aquests dos focus, que són molt importants, i tant que són molt importants, però no són els únics on hem de posar el focus d'atenció.

Ens sembla que ens sobra moltíssima demagògia, ens sobra molt de politiqueig en delictes que són molt greus. L'Administració s'està convertint en jutge. No som jutges, l'Administració. L'Administració ha de fer..., sobretot, els cossos policials han de fer i els serveis socials han de fer un acompanyament a les víctimes, han de col·laborar amb la justícia, però no ens podem establir en jutges perquè no ho som, no som nosaltres que hem de determinar quin tipus de delicte és. Això correspon al mateix jutge, a la fiscalia, a qui correspongui, però no a nosaltres.

Perquè de vegades passa que fem moltes manifestacions, minuts de silenci, per exemple, doncs, en un suposat cas de violència masclista; posem el focus d'atenció de tots els mitjans, perquè quan els càrrecs públics fem una manifestació pública contra un determinat fet, doncs, tenim l'atenció dels mitjans, criminalitzem aquella persona que ha estat detinguda i després resulta que allò ni era un delicte d'odi i que, probablement, era una altra cosa. Això ha passat en més d'una ocasió.

I, per tant, ens avancem a uns fets que creen unes conseqüències molt pernicioses per a la persona afectada, que, malauradament, doncs, es veu envoltada en una situació on hi ha hagut una mort o on hi ha hagut un suposat delicte que, potser, no ho acaba sent. Ho hem vist més d'un cop, que al final s'acusava una persona d'haver matat la dona i, al final, era un suïcidi, no? I això no és el primer cop que passa.

I per tant, jo crec que hem de ser molt curosos, molt prudents, entomar aquesta problemàtica amb molt de seny, amb molt de sentit comú, amb menys titulars, menys cerca de minuts de silenci o d'escenificacions que no aporten res. Treballar molt més en erradicar el problema des de la base i no un cop el problema ja s'ha ge-

nerat. Jo crec que anem a pas canviat, és a dir, anem actuant a mesura que van passant els fets en lloc de buscar realment les causes dels fets.

I ho sento molt, però reduir les causes dels fets a discursos polítics d'un determinat color em sembla, com a poc, em sembla infantil i, com a molt, em sembla bastant poc rigorós.

Gràcies.

El president de la Comissió d'Interior

Ara, en representació del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya té la paraula la diputada Madaula. Quan vulgui, diputada.

Aurora Madaula i Giménez

Gràcies, president. Bé, bona tarda. Moltes gràcies, consellers. Bé, equiparar violències és banalitzar, això és banalitzar la violència. I quan banalitzes la violència corres el perill de fer el ridícul o de cometre tu mateix un delictes. I per això, com a prèvia, deixi'm tenir des d'aquí un record per la senyora Mariona Reig, una professora jubilada, gironina, acusada d'enaltir l'odi per un post al Facebook i d'inhabilitar un policia nacional per causa d'aquest post. Tot el suport a la Mariona.

L'ascens de l'extrema dreta és un fenomen global, ja ens agradaria que fos un fenomen local i que el poguéssim combatre des d'aquest Parlament, però, desgraciadament, és un fenomen global que consta de diverses branques, ben coordinades, les hem denunciat diverses vegades des d'aquest Parlament.

Fa unes setmanes vaig assistir a la presentació d'un informe realitzat per l'European Parliamentary Forum. Aquest informe, que ja vaig mencionar, és un informe titulat «Tip of the Iceberg», on s'assenyalen els diferents grups, les diferents xarxes que subvencionen, de l'extrema dreta, les estratègies de l'extrema dreta per subvencionar els lobbys, diferents moviments conservadors, des de CitizenGo, amb la seva filial llatina Hazte Oír, aquella dels autobusos, la Fundació Provida, l'Agenda Europa o diferents partits polítics que utilitzen les polítiques d'extrema dreta per aplicar polítiques i idees retrògrades, el discurs LGTBI-fòbic, per exemple, com aquella llei que acaben d'aprovar a Hongria on es prohibeix l'educació sexoafectiva a les escoles o es prohibeix la reproducció de pel·lícules tan perilloses com *Billy Elliot* o *Harry Potter* perquè fomenten l'homosexualitat segons el Govern d'Hongria.

Aquí, a l'Estat espanyol tenim exemples, com el pin parental o polítiques de defensa de relacions heteronormatives, com la família tradicional, excloent, fins i tot negant altres tipus de família.

Tenim, coneixem al Parlament de Catalunya forces d'extrema dreta amb discursos d'odi. Nosaltres hi hem estat treballant, hem creat un grup de suport i de defensa de la democràcia a la institució, del Parlament de Catalunya, i un decàleg antifeixista pel bon funcionament d'aquesta institució, per traçar un cordó democràtic vers les actituds o polítiques feixistes que, com vostès han dit, inclouen tot tipus de xenofòbia, racisme, antigitanisme, masclisme i, per descomptat, els discursos d'odi o LGTBI-fòbics.

Desgraciadament, he dit, no és local, és global. Aquesta setmana el redactor de RAC1, el senyor Xavi Pardo, denunciava a les xarxes socials que uns nois van intentar agredir-lo a ell i a la seva parella, home, a la platja de Llançà, perquè es van fer un petó mentre sopaven en un restaurant, i deia: «Aquest clima de por s'està instal·lant. Hi ha gent que et diu: "Ara m'ho penso dues vegades abans d'anar agafats de la mà amb la meva parella i fer li un petó en un públic"», escrivia el periodista.

Però més enllà d'aquests casos concrets, tots recordem com a final del mes de maig a la ciutat de Barcelona es va viure una espiral homòfoba –els consellers han parlat d'aquests fets–, diferents agressions, sis víctimes. A hores d'ara no tenim més dades de les agressions, excepte les que ha comentat ara mateix el conseller Elena, si bé hi ha una dada que ens hauria de preocupar, important, que ens ha de preocupar: el CEO ens indica que el deu per cent dels catalans, entre els setze i els vint-i-quatre

anys, són homòfobs –entre els setze i els vint-i-quatre anys, són homòfobs–, el deu per cent, la franja d’edat amb més percentatge, més elevat del total.

En aquest sentit, el clam és clar: necessitem una educació sexoafectiva en el nostre ensenyament i el 2019 vàrem aprovar un pla d’educació afectivosexual al Parlament de Catalunya, d’execució del Govern, d’obligat compliment i d’inclusió en el currículum transversal de tot l’ensenyament a Catalunya, obligatori a Catalunya. A tot Espanya, de fet, no existeix un pla igual, a Catalunya érem pioners en aquest sentit. Però encara no s’ha posat en marxa i avui és més necessari que mai, sobretot per complir amb el programa de desplegament que aquest pla, el Coeduca’t, s’havia establert i que culminava amb que el curs 2021-2022, és a dir el que començarà al setembre, tots els centres educatius de Catalunya incorporaran aquest pla de forma explícita.

Això pel que fa a aquest pla, i com que la seva conselleria, consellera Verge, és transversal, voldríem saber si han estat formats ja els formadors, perquè vostès han parlat d’un pla de formació de més de vint mil professionals de la funció pública, entre els quals es compten els del departament d’ensenyament, però ens agradaria saber si en aquest sentit els formadors han estat formats en aquest pla del Coeduca’t per poder instal·lar definitivament el pla a ensenyament a partir del curs que ve.

A banda, hem vist també alguns moviments importants sobretot a les etapes postobligatòries, que també ens agradaria saber si estan treballant a les etapes postobligatòries, a la universitat.

I relacionant-ho amb el tema de la postobligatòria, i sobretot per a la territorialització de les campanyes i de les polítiques que s’han de desenvolupar, ens agradaria saber quines propostes té per treballar aquestes propostes que ens ha explicat de les xarxes en les que s’estan treballant, quines propostes té per aplicar aquestes polítiques, treballant, col·laborant amb les entitats locals i territorials, que també ens han fet saber que necessitarien una mica més de treball col·lectiu territorialitzat, perquè no hi hagi diferències no només de discriminació per raó de sexe, de gènere, d’identitat sexual o d’origen, sinó que no tinguem problemes a l’hora de ser de la ciutat o ser del país, d’altres llocs que no sigui de la ciutat.

Moltes de les discriminacions que estem veient també tenen un gran aliat, que crec que no se n’ha parlat en aquesta compareixença, que són les xarxes socials. Si bé aquestes xarxes socials no són el problema, eh? –com hem vist en el cas del redactor de RAC1, són un altaveu per denunciar–, sí que acaben essent també un altaveu que està reproduint conductes sobretot entre els més joves que no ens agraden i que les administracions també han de controlar, legislar, denunciar o actuar. I el cas més recent el tenim en el cas d’un tiktokker que defensava l’abús sexual com una pràctica habitual en les seves relacions, i la reacció a la xarxa va fer treballar la institució, en aquest cas el Consell de les Illes Balears, per fer una actuació d’ofici, que també vostè, consellera, ha dit que s’actuaria d’ofici. Però ens agradaria saber si tenien prevista alguna acció per treballar les discriminacions i els discursos d’odi que es donen a les xarxes, i sobretot amb especial preocupació, als entorns més joves.

Pel que fa al conseller d’Interior, en la seva intervenció ha atribuït l’augment de casos de delictes LGTBI-fòbics a l’avenç de l’extrema dreta i als seus discursos feixistes, i nosaltres hi estem totalment a favor, ja ho hem denunciat en diverses ocasions. El que ens preocupa i ens ocupa, segons l’informe anual del 2020 de l’Associació Internacional de Lesbianes, Gais, Bisexuals, Trans i Intersex, l’Estat espanyol és un dels països més tolerant del món vers aquests col·lectius. Malgrat això, estem veient un augment dels delictes d’odi per orientació sexual o de gènere, que van créixer, en tot cas respecte al 2020, més d’un quaranta per cent també amb dades, segons l’Observatori contra l’Homofòbia, que va quantificar el 2020 un total de 189 incidències i en el que portem d’any 145 agressions LGTBI-fòbiques detectades.

Però, com vostè ha dit, podrien ser superiors, perquè no es denuncien. Ja ens ha explicat que treballen perquè comencin a denunciar o perquè la denúncia es pugui

fer amb més facilitat. En aquest cas, voldríem saber si vostè creu que la repetició de casos aïllats respon a algun tipus d'acció coordinada, impulsada o inspirada per part de grups d'extrema dreta? Quines actuacions estan duent a terme el cos de Mossos d'Esquadra per tal d'identificar-les i neutralitzar-les abans que es produeixin, aquestes agressions, que nosaltres creiem que estan coordinades i que formen part d'una resposta de l'extrema dreta? Es té constància i registre dels grups d'extrema dreta que actuen a Catalunya i la seva relació amb els atacs homòfobs? I això ho diem, aquestes preguntes les diem sobretot a partir –i ho celebrem– de la creació de la nova Unitat Central de Delictes d'Odi i Discriminació, però ens agradaria saber si hi han algunes conclusions, encara que siguin conclusions prèvies d'aquesta nova unitat, sobretot pel que respecta a aquesta onada d'atacs, i quines mesures s'estan prenent per evitar nous casos, sobretot tenint en compte que el mes que ve és mes d'agost, que estem augmentant en visitants, però també en lleure; que la gent estarà de vacances, i no volem que torni a passar com el cas d'aquest noi, que sortia d'un restaurant a l'Eixample i va ser apallissat al crit de «puto maricón de mierda» i que després, en l'atestat la Guàrdia Urbana, ho va qualificar només d'una baralla.

Per tant, quines... Ja vaig acabant...

El president de la Comissió d'Interior

Sí, diputada.

Aurora Madaula i Giménez

Sí; puc acabar? Sobretot pel que fa a... Bé, és igual, sinó ja ho faré a la segona... Gràcies.

El president de la Comissió d'Interior

Moltes gràcies, diputada. Ara, en representació del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, tenen la paraula la diputada Díaz i la diputada Picas. Diputada Picas, quan vulgui.

Núria Picas Albets

Gràcies, president. Bona tarda, conseller Elena, consellera Verge, moltes gràcies per ser avui en aquesta sessió informativa per parlar sobre les actuacions per afrontar les agressions, les discriminacions i els delictes d'odi que, malauradament, s'estan produint en massa en aquestes darreres setmanes, i per abordar de manera transversal aquesta xacra.

Com bé sabem, l'increment de les agressions LGTBI-fòbiques i els delictes d'odi ens preocupen molt. Aquest atemptat a l'exercici lliure de drets i de llibertats suposa el qüestionament constant de la dignitat humana de les persones.

Vostè, conseller, ha expressat molt clar que l'objecte a protegir dels delictes d'odi són els drets fonamentals. Jo hi sumo, en definitiva, la defensa dels drets humans, el blindatge de la diversitat i el fet d'existir.

Compartim amb vostè que l'augment preocupant dels delictes d'odi és una clara conseqüència de l'auge de la ultradreta i el feixisme als nostres carrers, però també és malauradament present a les nostres institucions. De fet, sentim dia rere dia un discurs polític que nega una realitat, la societat catalana i diversa, i que, per tant, nega els drets humans. En aquest sentit, rebutgem i condemnem les violències LGTBI-fòbiques i aquest clar rebuig ha de ser unànime des dels carrers i des de les institucions.

Les víctimes no són números, comentava, i totalment cert. Estem parlant de persones que han patit un comportament d'odi i discriminació i cap d'aquests actes no pot quedar impune. Són violències que, malauradament, no sempre es denuncien, ja sigui per por, pel simple fet de posar en coneixement l'agressió patida, por per com actuaran els cossos policials al respecte, por per la desconfiança també del sistema judicial o por a la revictimització per un sentiment de culpa, etcètera.

Incomptables són les raons per les quals les víctimes d'agressions LGTBI-fòbiques no denunciïn aquests fets, i és per això que des de les administracions públiques hem de posar a l'abast de tothom les facilitats i les garanties per fer-ho amb total confiança i amb total llibertat.

Els nostres cossos i forces de seguretat han de representar –com ho hem dit moltíssimes vegades– i entendre a la vegada aquesta societat diversa que som, ser el fidel reflex de la mateixa, formant-se en perspectiva de gènere i LGTBI per poder donar una resposta des del servei públic més íntegra i adequada a la realitat.

La Unitat Central de Delictes d'Odi, com ja n'hem parlat en l'última interpel·lació, en l'última moció aquí al Parlament, i que vostè n'ha parlat avui aquí, és molt, molt necessària, i també és necessari poder vehicular de manera directa la investigació dels casos en aquest àmbit i donar una protecció, d'acord amb uns protocols establerts amb aquest objectiu.

Finalment –i ja li donaré pas a la meva companya Jenn Díaz–, m'agradaria deixar constància, tot i que el conseller també ho ha dit, que hem de treballar molt per a la detecció i la prevenció d'aquests delictes, comportaments i discriminacions. Formem els nostres cossos policials, formem des de l'educació, formem amb tallers de delictes d'odi, fem campanyes de sensibilització, etcètera. Ens queda moltíssima feina per fer i és una oportunitat per fer-la.

Estem, doncs, davant d'una realitat molt preocupant, amb una problemàtica on ens cal una resposta eficaç i efectiva. Persones que per ser com volen ser i com són pateixen persecucions, agressions físiques –que no podem tolerar– i assassinats, com malauradament va passar amb el cas del Samuel.

Cal un compromís ferm i ineludible, treballar per erradicar aquestes discriminacions, aquestes agressions i comportaments LGTBI-fòbics, i és la nostra responsabilitat i el nostre deure.

Moltes gràcies. I ara dono pas a la meva companya Jenn.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies. Bona tarda, a tothom. Crec que totes coincidim en el diagnòstic, perquè de fet és ciència, són dades i, per tant, entenem que l'augment d'aquestes denúncies obeeix a un major coneixement dels drets que tenim i, per tant, la consellera parlava d'un empoderament individual i col·lectiu, i aquest empoderament individual i col·lectiu porta una càrrega afegida, que és també aquesta sensació d'inseguretat, probablement perquè en som més conscients, no? Fa alguns anys enrere que vam tenir la sensació que les violacions múltiples eren majors i l'únic que havia crescut era el nivell de coneixement que teníem dret a poder denunciar, perquè no revictimitzaríem aquests processos judicials.

Per tant, són violències alligadores i, per tant, entenem que s'ha de poder ponderar aquest creixement de les denúncies també amb un coneixement de drets i d'empoderament.

Jo crec que podem diferenciar dues respostes, la resposta immediata, que de fet aquesta compareixença obeeix a un moment molt concret, parlàvem d'unes agressions molt concretes, i també les respostes a llarg termini.

Respecte a la resposta immediata, podríem parlar d'aquesta onada d'agressions, que de fet situàvem aquesta compareixença no només en l'LGTBI-fòbia, sinó en els delictes d'odi, i això també va lligat una mica al desconfinament i al comportament de la violència, a la pèrdua de control i de poder que porta associada aquesta represa de l'activitat, perquè durant els confinaments més estrictes els agressors, tant de violència masculista com d'LTBI-fòbia, com el racisme o d'altres violències estructurals, és evident que tots tancats a casa tenien un exercici del poder molt més còmode per a ells.

Per tant, podríem parlar d'aquesta onada d'agressions tenint en compte el comportament del desconfinament, però també –que ja s'ha dit múltiples vegades– de la legitimació d'aquest discurs d'odi de l'extrema dreta i, de fet, també de la invisi-

bilització, perquè no és que hi hagi víctimes de primera o de segona, sinó que ens cal conèixer la motivació de les agressions per poder-les abordar com cal. Això no vol dir que en funció de qui agredeix ens importi més o menys o estiguem parlant de lobbys, que ja m'agradaria, però és evident que si no atenem a les motivacions d'aquestes agressions probablement això ens fa arribar al 2021 amb moltes d'aquestes situacions normalitzades.

Respecte a la resposta a llarg termini, fa uns dies parlàvem al Ple de l'educació sexual i afectiva, s'ha parlat del programa Coeduca't, s'ha parlat de prevenció i s'ha parlat de formació, per tant, no deixa de ser desplegar aquelles lleis que ja tenim per poder donar aquesta resposta. I som conscients que això no és un botó que toquem, no?, i que els delictes d'odi desapareixen i que aquesta prevenció és molt més lenta, és molt més ambiciosa i entenem, doncs, que la voluntat dels dos departaments que avui vostès representen venen a fer aquest canvi transformador i, per tant, més lent.

Però crec que tenim identificat el problema. I, de fet, aquí s'escandalitzen, no?, amb els centres de noves masculinitats, però en podríem dir «terrorisme patriarcal». Crec que si tinguéssim l'oportunitat de fer un retrat robot d'aquests agressors, majoritàriament, tant agressions de femicidis com agressions sexuals com agressions LGTBI-fòbiques o agressions racistes, si poguéssim tenir aquest retrat, doncs, em sap greu, però és un home, majoritàriament cis hetero, majoritàriament de classe alta. I aquest retrat robot, m'agradaria dir-los als senyors de VOX, ens surt molt banquet. Vostès venen aquí a parlar de MENAs i d'òrigens, però al retrat robot del terrorisme patriarcal ens surt un home molt blanc de nacionalitat espanyola.

Per tant, sobre aquesta reeducació, doncs, sí, senyora Parera, hem de reeducar els homes. Vivim en un sistema patriarcal en què els homes han entès, per la cultura i per l'educació que hem rebut, que són superiors a les dones. I per tant, sí, reeducar els homes.

Sobre collectivitzar, que deia el senyor Martín Blanco. Totalment d'acord en que no hem de collectivitzar i, per descomptat, que hem d'estar al costat dels més vulnerables. Però, llavors, no entenem, com deia la companya Driouech, que ha marxat fa un moment, que vostès a l'Ajuntament de Masnou volen fer un grup de suport a les víctimes dels MENAs. Per tant, posi's d'acord en si ens agrada collectivitzar, assenyalar o no. I també parlar de tots aquells municipis que no volen centres de menors al seu municipi.

I, per acabar, no hi ha una cosa més interseccional que l'odi perquè, normalment, no?, aquells que són masclistes també són LGTBI-fòbics, també són racistes, també som capacitistes, també són antigitanistes i, per tant, a totes aquestes violències estructurals no hi ha res més internacional que l'odi i tampoc hi ha res més polític. Per tant, la resposta que hem de donar des de les institucions també va d'aïllar aquests discursos que, finalment, legitimen totes aquestes violències per activa o per omissió o per assenyalar.

I aquesta batalla cultural de la que parlen, doncs, nosaltres la combatem d'aquesta manera, posant-nos sempre al costat dels més vulnerables.

Gràcies.

El president de la Comissió d'Interior

Gràcies, diputada. Com bé saben, ara tenen la possibilitat de respondre a les preguntes, comentaris que han fet els grups parlamentaris els dos consellers, la consellera i el conseller. Tenen un quart d'hora cada conseller i començarem pel conseller d'Interior, el senyor Elena. Quan vulgui, conseller.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Consellera i diputades, diputats... A risc de que em deixi alguna cosa, eh?, de moltes de les que han comentat, però m'agradaria començar amb la diputada Parera perquè de cara no en faig cap i, a més a més, hi ha una cosa que tenim ara, i és que encara que la facis, no es veu. Per tant, ja li dic jo que no fa per

a mi, que no ho faig mai, perquè soc molt respectuós amb el que diguin tots els diputats encara que hi discrepi profundament, com és aquest cas.

I aprofito per dir que, si he estat amb el mòbil, és perquè m'estic comunicant amb el director i amb els col·laboradors, no per falta de respecte.

Jo crec que venen amb un prejudici i, aleshores, venen i diuen: «És que munten "xiringuitos" i munten estructures», no? I jo he parlat de dues, d'estructures. Una, l'oficina, que s'ha creat en el marc dels Mossos, que té com a vocació fer totes aquestes tasques de sensibilització, de coordinació amb les entitats i de coordinació amb la fiscalia i d'atenció de les denúncies que ens venen. I l'oficina, la Comissaria de Delictes d'Odi, que té com a finalitat perseguir-los. I amb un resultat bastant notable, perquè, de tots els que s'han produït aquest any, la primera meitat de l'any, els sis primers mesos, hi ha un setanta per cent que s'han resolt i s'han posat a disposició judicial els presumptes responsables d'aquests delictes i d'aquestes agressions. No està malament, el «xiringuito», per entendre'ns, com a resultat de la feina que es fa.

I aprofito la seva intervenció, però també em serveix per contestar algunes de les coses que s'han plantejat, eh?, perquè moltes són recurrents o són temes que estan implicats uns amb els altres.

I demanen que mirem amplitud respecte als delictes. A mi em sembla magnífic i jo estic disposat a venir aquí a parlar de violència organitzada, estic disposat a venir a parlar del tràfic, del cultiu de marihuana, estic ben disposat a venir a parlar aquí dels robatoris amb intimidació i violència. Però és que avui venim a parlar de delictes d'odi, que és un tipus delictiu concret i que té uns percentatges concrets de persones que en són víctimes.

El quaranta per cent –però això no és una opinió, són fets, el quaranta per cent– estan vinculats a les agressions per la condició d'orientació sexual de la persona. I el trenta, per l'origen. Per tant, és normal que en parlem més, d'aquestes causes, perquè són un problema. I com són un problema, el conseller d'Interior s'ha de preocupar d'aquest problema i fer polítiques adreçades a resoldre aquest problema.

I és delictes d'odi atemptar contra seus de partits? Sí, contra totes les seus de partits, que en aquesta casa tots els partits –tots, tots, tots– han patit agressions, agressions, intimidacions, violència..., diguin-li, en fi, posem-hi la qualificació –que no estic fent una qualificació jurídica en aquests moments– que vulguin. Tots. I les denuncies totes, em semblen totes fatal. Els hi dic així de clar, no ho puc dir d'una altra manera, no ho puc dir més clar.

I preocupen. A nivell personal, podria dir que em preocupen algun tipus de violències vinculades a l'odi que, des del punt de vista de l'estadística, han sigut molt més minoritàries. Per exemple, les persones amb discapacitat, que també pateixen violències d'odi. I els asseguro que em preocupa moltíssim aquesta, en particular, a nivell personal.

Però és que el quaranta per cent les pateixen persones per la raó d'orientació sexual. Com és una realitat tan concreta, tan específica, no l'estic atenent amb especial intensitat per raons de prejudicis ideològics, sinó perquè són una realitat que pateix el meu país i, com a conseller d'Interior, li he de donar resposta.

Per tant «xiringuitos», cap. Sí instruments al servei de resoldre un problema que té la nostra societat, un de tantíssims problemes que té la nostra societat, però que és molt greu.

I sap per què és molt greu? Perquè... I els hi dic a tots, eh?, no només a vostè. Per què és molt greu, i hi insisteixo molt amb això? Perquè té una doble dimensió: és un delictes que pateix la persona i és un delictes que pateix perquè intimida el col·lectiu. I, des d'aquest punt de vista, té una importància especialment rellevant i que cal que sigui atesa, aquesta doble dimensió que té i cal perseguir-la.

Després parlàvem d'això de si volem els atestats i els delictes i la policia i la fiscalia i els jutjats, com si volguéssim... És que estan absolutament lligats. És que és

el deure de la policia fer atestats en virtut del que passa i en virtut del Codi penal que tenim. I, per tant, si la formació en la redacció d'atestats es fa en tots els àmbits, no és aquest, en tots.

I en la mesura que neix un nou tipus delictiu, naturalment que hi ha formació sobre això. Com hi ha formació també per atendre aquesta realitat de la nostra societat, per acompanyar la víctima, per donar als agents instruments per fer millor la seva feina. I això és el que fa l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya, on hi ha l'Escola de Bombers i l'Escola de Policia. I, davant d'aquesta realitat, formen, en el curs bàsic, en el curs de creixement, de promoció, en la formació específica, clar, perquè és una realitat i s'ha de formar. Però no només parlen d'això, eh? És que avui parlem només d'això perquè hem decidit que avui parlem d'això entre tots, però es parla de moltes coses i es forma sobre moltes coses, no? Per tant, en aquest sentit, voldria...

Jo, sobre la cosa de la collectivització que ha dit el senyor Nacho Martín Blanco, no hi puc estar més d'acord, i ja està, no dic res més. És a dir, collectivitzar els grups em sembla un error. Jo sempre dic: la gent no existeix, no? Cadascú és..., la gent existeix, però uns pensen unes coses i els altres en pensen unes altres. No hi puc estar més d'acord, però reconixerà que tots a vegades hem caigut, eh?, en això. Tots –tots, tots. I, a vegades, amb entusiasme, eh?

I, clar, quan en parlen de les persones que venen d'altres països, d'origen d'altres països, com han fet els diputats de VOX, i fan referència a les dictadures a les quals viuen i als règims totalitaris que pateixen i a les lleis injustes que es mantenen, doncs, igual han marxat per això, eh? Vull dir, perquè hi ha altres que vivien aquí que se n'hi han anat allà, a viure. Precisament, fugint de les lleis d'aquí, de les lleis europees. I alguns han sigut caps d'estat i els hem aplaudit, nosaltres, alguns els han aplaudit.

I soc poc amic –em coneixen ja una mica, alguns–, del que podríem dir frases que puguin resultar, en fi, demagògiques o populistes, etcètera. No em surten. Però, home, és que hi ha vegades que es fa complicat no dir-ho, eh? Hi ha vegades que es fa complicat no dir-ho. Estigmatitzar –estigmatitzar– és proclamar l'odi. Estigmatitzar és un dels instruments més útils al servei de l'odi. I això m'agradaria que també tots ho tinguéssim una mica present.

La formació que s'ha fet. Des de fa uns quants anys s'està formant, en aquest sentit, molts agents, molts, molts, molts. Deu mil, en concret, persones han passat per algun tipus de formació, bé pel curs bàsic o bé per cursos específics o bé per promocions, etcètera. Els resultats ens sembla que són positius. Així es detecta, creiem, en l'increment de denúncies i la sensació de que hi ha més atenció, més acompanyament i que té més sentit anar a denunciar perquè seràs atès.

Però és veritat que hi ha hagut una demanda per part de la diputada de la CUP que hi hagi alguna mena d'avaluació, d'indicadors respecte d'això com ha anat. Ho farem, perquè ens sembla que és necessari fer una avaluació de quina estat aquesta formació, de com ha funcionat, de com la valorem també, doncs, efectivament, amb indicadors. La formació és essencial perquè aporta aquesta sensibilitat necessària.

S'ha investigat aquesta unitat. Aquesta unitat –que ha resolt el setanta per cent dels delictes que s'han produït aquest any, en tot cas, ha posat a disposició dels jutges les persones presumptament autores– fa una feina d'investigació, perquè està dintre de la Comissaria d'Informació. I investiga els delictes individuals i també les possibles connexions més de xarxa organitzada que puguin existir, com preguntava la diputada Madaula. Respecte a això no puc anar més enllà. Efectivament, es fa l'anàlisi individual i col·lectiva, però sí que s'han produït anàlisis i investigacions respecte a moviments de supremacisme blanc, que també existeixen no al nostre país només, sinó a Occident, diguem-ne, d'una forma..., dels darrers anys en creixement. I per tant, des d'aquest punt de vista, naturalment que s'hi està treballant.

Hem parlat de la formació. Hem parlat de la relació entre la justícia i els atestats i la funció policial. No fem demagògia, amb això. Naturalment, que hi ha una relació entre la policia i els jutges a l'hora de fer els atestats. I, per tant, aquesta és la funció que té la policia i la formació va en aquest sentit.

M'ha parlat de la hispanofòbia. Jo no vull entrar en un debat sobre programes de televisió. Només dic: des del meu punt de vista, la hispanofòbia crec que no és rellevant al nostre país, és la meva opinió. La trobo lamentable. No sé quin qualificatiu podria utilitzar però aquest ja em va bé, diguem-ne. No crec que sigui rellevant en la nostra societat. Hi han indicadors que així ho manifesten i ho exposen respecte a aquesta realitat. I, per descomptat, no crec que la televisió pública de Catalunya, *ni por asomo*, que no em surt l'expressió en català, tingui un bri d'aquest component, i l'hi dic amb tota sinceritat. I, per tant, no puc dir més que això. Però com que m'ho preguntat explícitament, doncs l'hi dic –l'hi dic, l'hi dic– perquè ho crec.

Estic mirant que no em deixi res, perdonin, eh? Jo crec que ho he contestat pràcticament tot. De tota manera, acabo amb una qüestió. Ens posen deures, i fan bé, perquè només es creix amb la crítica i amb la pressió. Jo interpreto els deures a seguir treballant en aquesta direcció, en la investigació, com hi he insistit molt tota l'estona, la prevenció, la sensibilització i, naturalment, la feina policial d'investigació i de resolució dels casos que es produeixin.

I, sobretot, també un element que per mi és molt rellevant –passa en els temes de violència masclista, etcètera–, que és que els ciutadans tinguin la percepció que, si els passa, seran acollits i acompanyats, no?

Hi insistia molt també la diputada del PSC en aquest sentit i el diputat del PSC en aquest sentit, no? Que sentin que en aquell espai doncs se sentiran acompanyats i atesos i que allà es desplegaran un conjunt de serveis que els acompanyaran en aquest tràngol.

I una darrera cosa. Tots defensem i condemnem tots els delictes, però és veritat que hi ha una mena de delictes que tenen un component que els uneix i aquest element que els uneix ha de ser combatut, no? I cal posar l'accent en tots els delictes i en perseguir-los, i així ho fa la Policia de la Generalitat de Catalunya, i també combatre aquells elements que unifiquen aquests delictes.

I una cosa, com en gairebé en tot a la vida, no és exclouent de l'altra. Es pot caminar i menjar xiclet i es pot també combatre els delictes d'odi i els delictes que són pura delinqüència com a conseqüència d'una activitat delictiva d'una persona. No són exclouents una cosa de l'altra i em sembla que seria molt bo que no miréssim d'entrar en aquestes contradiccions.

El president de la Comissió d'Interior

Gràcies, conseller. Ara li dono la paraula a l'honorable consellera d'Igualtat i Feminismes, la senyora Tània Verge.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Moltes gràcies. Començo per la primera de les preguntes, tot i que no seguiré després l'ordre que han seguit les intervencions.

Deixi'm que ho torni a emfatitzar, no fem set anys tard respecte a la Llei del 14, de l'11/2014 en relació amb el reglament sancionador. Si té la llei davant, no sé si la té davant, i sinó apunti's, si us plau, la disposició addicional quarta de la Llei 11/2014, perquè així ho podem comprovar tothom i ens quedem amb tranquil·litat.

Seria..., és a dir, és la llei per a la no-discriminació, la que s'havia d'aprovar, donava un determinat termini, allí sí que vam passar més temps, des de l'aprovació de la Llei 11/2014 fins que es va aprovar la Llei 19/20.

Però, en qualsevol cas, seria la llei per a la no-discriminació la que establiria un règim sancionador amb la tipificació, classificació, els criteris de graduació de les infraccions relacionades amb les diverses formes de discriminació i inclouria l'especificitat LGTBI.

I, a més a més, la disposició transitòria segona habilitava la Generalitat a instruir expedients, mentre no hi hagués aquesta llei antidiscriminària, a través del procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat. Estic llegint la literalitat del nom del decret, que és el 278/1993. Però, l'hi dic: disposició transitòria segona, disposició addicional quarta. Per tant, el reglament sancionador de la Llei 11/2014 és el reglament sancionador de la 19/20.

Per tant, ara sí, la llei es va aprovar al desembre, entremig hi ha hagut unes eleccions, un període electoral llarg, més llarg, potser, de l'habitual i portem dos mesos de govern. Tenim un reglament. Ve l'estiu pel mig però, mentrestant, doncs això, estem fent la validació del reglament amb persones expertes i el setembre iniciem els tràmits dins de govern, per tant, és un calendari de compte enrere dels tràmits administratius mínims perquè aquest reglament quedi aprovat.

En relació amb les preguntes que ha fet la diputada Basha Changue... No sé si tornarà després, si em podria esperar una mica més? *(Pausa.)* No? D'acord. Doncs, pel que fa a tota la qüestió de les habilitats idiomàtiques o culturals que poden suposar una barrera a l'hora de fer l'atenció, de presentar una denúncia, de saber quins són els drets, de fet, aquí s'havia estat fent ja tot un treball des de la Secretaria de Migracions, Igualtat i Ciutadania, treballant amb entitats especialitzades. Per exemple, amb Acahi en l'àmbit de persones LGTBI refugiades. És a dir, aquest bagatge de treball compartit amb entitats ja s'estava fent. En l'enfocament de la conselleria d'aquesta interlocució que volem fer efectiva amb les entitats, això també està sobre la taula per anar incorporant en el conjunt de serveis.

Estem plantejant també..., va una mica més enllà, però això afectarà tots els serveis també en la mesura que hi hagi millores en la digitalització dels serveis o de la mateixa web nostra o del conjunt de la Generalitat en matèria d'accessibilitat. I això afectarà, per tant, barreres relacionades amb discapacitat, barreres lingüístiques, a través de subtítolacions, de les diferents eines que puguem aportar per superar, precisament, totes aquestes barreres.

I després el SAI treballa en presencialitat, precisament per evitar... Un dels avantatges que té la presencialitat és poder salvar aquesta bretxa digital amb determinats col·lectius que tenen molt a veure amb qüestió de recursos socioeconòmics o d'accés a les tecnologies. Per tant, hi ha la combinació del dos elements.

Sobre el retorn de les mesures formatives amb indicadors, crec que la pregunta va una mica més enllà o podem anar una miqueta més enllà. És quins són el conjunt d'indicadors que s'estan recollint o que s'han anat recollint de la implementació de la Llei 11/14 i, en concret, del desplegament del pla interdepartamental de polítiques públiques LGTBI, i aquí hi ha molts indicadors. Des de casos instruïts amb relació al que dèiem abans, eh?, d'incidències o de denúncies, nombre de persones formades, també el nombre i tipus de formacions impartides, dels continguts, nombre i tipus de materials produïts, de sensibilització, de campanya, nombre de formularis canviats, nombre de protocols elaborats. És a dir, d'indicadors de seguiment n'hi ha diversos.

És veritat que crec que en alguns àmbits de l'Administració es pot anar un pas més enllà, i això és una de les coses que volem incorporar també com a forma de treballar; és passar dels indicadors de seguiment a indicadors d'impacte, que és un altre nivell. I això ho volem treballar també de cara a la mateixa avaluació del pla interdepartamental de polítiques LGTBI, com també ho farem amb el pla interdepartamental de polítiques d'igualtat de gènere. Els dos tenen una periodicitat semblant, esgoten la seva vigència a finals de l'any 2022.

Per tant, començarem a treballar properament també en aquesta identificació d'indicadors que puguin anar més enllà del seguiment, que aquests els tenim més ben identificats, per poder fer també una avaluació d'impacte, que sempre és molt més difícil de mesurar, perquè estem parlant d'aquests resultats que tenen a veure amb transformació cultural, també. I en com canviem estereotips, com canviem ma-

neres de treballar, d'interactuar. Per tant, no assegurem..., és a dir, farem el millor dels esforços en aquest sentit, però és un treball que s'ha d'anar construint també de manera creixent perquè és de cultura organitzativa també del conjunt de l'Administració, eh?, de com passem a treballar amb aquests indicadors d'impacte.

I en relació amb la implementació de la xarxa SAI a nivell territorial, no he acabat d'entendre a què es referia amb la dèbil implementació fora de l'àrea metropolitana, perquè la xarxa SAI o els SAIs estan presents tant en els municipis de més de vint mil habitants com, en qualsevol cas, un en cada comarca, precisament per poder fer suport a aquests municipis més petits, i també hi ha cada vegada municipis de menor grandària que estan demanant tenir el seu propi SAI. Per tant, aquests cent onze no són una fotografia estàtica. L'últim es va presentar fa dues setmanes, com a màxim, una o dues setmanes. Per tant, és una xifra que va creixent però que, en qualsevol cas, era un propòsit deliberat, quan es va crear la xarxa SAI, es van començar a crear els SAIs, que tingués aquesta distribució territorial equitativa.

En relació amb les preguntes de la diputada Segovia. Hi ha algunes puntualitzacions que crec importants amb relació al model integral dels SAIs, eh? És un model de desplegament realitzat des del contracte programa, per tant no són bolets, hi ha tota una planificació emmarcada en les polítiques locals LGTBI que ha servit per fer també moltes més activitats, des d'algunes accions que poden ser més simbòliques però que contribueixen a la sensibilització, eh?, des de la hissada de bandera LGTBI el 28 de juny, a pintar alguns bancs en l'espai públic o passos de vianants, i després altres qüestions més de fons com formació al personal de l'Administració local, el canvi en protocols o en formularis, no?, per incorporar el nom sentit o diferents polítiques aplicades directament als ens locals. I després la mateixa atenció que es fan els SAIs.

És veritat que és molt diferent encara el que és l'atenció integral en l'àmbit de violències masclistes al que és en l'àmbit de l'LGTBI-fòbia, però per això hi ha aquesta connexió també entre els circuits, que estan connectats i facilitarà més aquesta connexió també a l'estar integrats en la mateixa conselleria aquest suport que en un moment donat es pot fer des dels SIADs al SAIs, per exemple.

Dit això, un dels dos primers acords de govern que vam adoptar a finals del mes de juny per part de la conselleria incloïa reforçar els SAIs amb personal especialitzat. I per tant, amb més personal especialitzat es pot ampliar també el tipus d'atenció que s'està realitzant des d'aquests serveis. I, per tant, que la creació de la conselleria suposi també una ampliació dels recursos que tenen tots aquests serveis en el territori.

També li volia comentar que el SAI central no tanca mai, per tant, el servei de guàrdia a l'estiu seria el SAI central. Hi hauria aquesta atenció per a tot el territori, diguéssim. Tampoc tots els SAIs fan vacances al mateix temps, però, en qualsevol cas, el SAI de guàrdia és el que no tanca mai, que és el central.

I es vol també reforçar la comunicació amb aquestes càpsules informatives del 012, específics de la xarxa SAI, per poder fer el recordatori d'aquesta existència de serveis, així com el que dèiem abans, eh?, d'encoratjar la denúncia, perquè tenim dret a fer-ho, tenim dret a que se'n reconeguin tots els drets i no se'ns vulneri.

Amb relació a l'àmbit de la formació i la sensibilització, doncs, hi estem totalment d'acord. Parlem de l'educació sexoafectiva i, de manera més àmplia, parlem del Coeduca't. I això ho estem treballant amb el Departament d'Educació, va ser una de les primeres reunions que vam tenir des de la conselleria i tenim un grup de treball específic, amb tot el *pack* de la coeducació, eh?, educació sexoafectiva, el pla d'escoles lliures de violències. Estem treballant tot aquest *pack*. Aquests canvis, com es poden imaginar, no són d'un dia per l'altre. Per tant, no són per al curs o no tots els canvis, en aquest sentit, eh?, de revisió del format de la coeducació.

Coincidíem en la diagnosi que no hi ha d'haver un pla pilot, sinó que s'ha d'integrar la coeducació dins el currículum. Això és el que estableixen fins a sis lleis que

ha aprovat aquest Parlament, l'última la 19/20, però és la 19/20, l'11/14, la 17/15, la 17/20, la de la infància, la d'educació, no? Fins a sis. Per tant, el que toca és implementar-ho.

No diem que sigui senzill perquè el sistema educatiu, d'ensenyament és molt gros, en molts centres, afecta diferents dimensions, amb diferents qüestions com professorat, que es va formar fa vint anys i que s'haurà de reciclar, amb el que també sabem que passa, que són graus de magisteri, com qualsevol altre titulació de grau o de postgrau, que no tenen, bàsicament, incorporada la perspectiva de gènere. I aquí es va fer un treball amb AQU Catalunya, l'agència que avalua la qualitat del sistema universitari, perquè vetllés per la incorporació de la perspectiva de gènere en les titulacions, i és fruit de la 17/15, que establia aquest mecanisme. Però demanin també a la comissió corresponent per AQU Catalunya, com està fent aquesta supervisió perquè, en la mesura que les titulacions de magisteri també incorporin la perspectiva de gènere, farà més fàcil poder implementar adequadament el model de coeducació.

Però en aquest model de coeducació l'educació sexoafectiva és un àmbit clau, és la formació en sexualitats, és el coneixement del propi cos, és trencar els estereotips amb relació a la menstruació, la masturbació, les identitats de gènere, tenir referents, no?, d'aportacions de coneixement de dones, d'homes, de persones trans. Jo crec que ens estem entenent quan parlem de coeducació i és absolutament imprescindible. Però no ens hem d'oblidar de les campanyes de sensibilització a la població general. Per això dèiem: hi haurà campanyes com la que vam fer el 28 de juny. Era posar en evidència aquestes discriminacions quotidianes que deia al principi, que em sembla que ha sigut... Ha sigut la diputada Parera que m'ha dit que m'inventava les definicions? Perdonin, eh?, però estem recollint, bàsicament, el que diuen els tractats internacionals en matèria de drets humans i de lluitar contra les discriminacions i les violències. No estem generant nosaltres nous col·lectius ni nous tipus de discriminacions.

Amb relació a VOX, m'ha sorprès que coincidim clarament en una cosa: cap agressió sense resposta. Aquest lema no és seu. Jo crec que ho tenen clar, però el voldria reivindicar també.

I en relació amb el plantejament que feia el senyor Martin, amb relació als discursos discriminatoris que es produeixen a l'esfera pública, comencin pel Parlament. Els senyors de VOX no han signat aquí la declaració de compromís contra l'assetjament, la tolerància zero contra l'assetjament, però sí que ho han fet al Parlament Europeu i són declaracions bàsicament semblants. Perquè al Parlament Europeu hi ha conseqüències en relació amb la capacitat de representació de la institució o de participar en ponències. Si no signen. Per tant, reformin el regla... *(Veus de fons.)* Vull dir, Govern, vostès són poder legislatiu, però tenen els mecanismes per reformar el Reglament del Parlament i el Codi de conducta per poder també reconèixer el que és una forma també des de violència institucional a la prevenció dels discursos d'odi que es produeixen a l'interior de les institucions.

El president de la Comissió d'Interior

Moltes gràcies, consellera. Ara tornen a tenir intervenció els grups parlamentaris, per repreguntar, per acabar de demanar aclariments, etcètera. Tenen cinc minuts. Jo, directament, donaré la paraula al grup i que cada grup s'autoorganitzi si parlen més d'un o parlen més de dos, crec bastant en l'autoorganització i així..., no ho sé, tu. I acabarem de tancar el cercle quan intervingui la diputada en representació del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, que és la presidenta de la Comissió d'Igualtat i Feminismes; tornarà a haver-hi canvi entre presidències de comissió i així tanquem el cercle i finalitzarem la comissió.

A partir d'aquí... *(Veus de fons.)* Sí, em diuen que, igualment, que el diputat que parli s'identifiqui. *(Veus de fons.)* Doncs, un momentet, que torno a ficar bé el cronò-

metre. Cinc minuts. I ara té la paraula el Grup Parlamentari Socialistes, i el primer a intervindre és el diputat Alcalá. Quan vulgui, diputat.

David González Chanca

Gràcies, senyor president. Intervindré jo mateix, com a diputat, David González, també excusant la companya Judit Alcalá, que per un mal de coll, per un problema eventual de moment no pot fer aquesta intervenció.

De fet, utilitzarem el torn de rèplica per fer el que creiem que és oportú en aquest moment, no?, que és per fer preguntes i per fer qüestions o per demanar concrecions a algunes de les aportacions que han fet durant les seves intervencions.

Consellera, hem entès a què es referia en el sentit de la Llei 11/2014 i a la disposició addicional quarta a la que feia referència. De fet, la nostra crítica no és concretament davant la literatura d'aquesta llei. El que estem comentant és que, si és aquesta disposició addicional quarta de la llei que fa referència, l'11/2014, la que estableix el termini dels vuit mesos i que després s'ha prorrogat a la llei del 19/2020 i que ara mateix estem parlant de l'esborrany per definir la proposta de règim sancionador, és aquí on no han passat vuit mesos, és aquí on han passat set anys des d'aquesta proposta. I és aquesta la crítica que volem fer davant la definició d'aquest règim sancionador.

Però no és una crítica més que volem emprar únicament com a partit o com a grup parlamentari, és que creiem que és una crítica compartida i pública per una part molt important de les entitats en defensa dels drets LGTBI, que precisament van ser aquestes entitats les que van donar un recolzament absolut a la llei pionera de Catalunya de l'11/2014 i que, malauradament, estem arribant tard.

És aquesta la crítica que fem, perquè és veritat que vostè és una consellera que s'inicia aquest mandat, però amb la composició que hi ha hagut en aquest Govern i que hi ha hagut durant aquests anys, evidentment, fem tard en un tema amb uns deures tan importants com aquests que tenim sobre la taula.

De fet, ha comentat més coses, una d'elles que nosaltres no hem pogut dir a la primera intervenció i, és veritat, ens ha fet falta, en referència a l'educació afectivo-sexual, on fan falta moltes de les mesures que s'han de portar a terme, no?

I crec ha estat vostè mateixa que feia referència, quan desglossava, si no m'equivoco, eh?, quan desglossava els mons, els espais on hi ha més incidències en l'àmbit de les discriminacions, que ha parlat de Registre Civil, ha parlat del món sanitari. I, el primer, si no m'equivoco, era el món educatiu, no?, on, malauradament, estem parlant de greus problemes de *bullying* que s'acaben realitzant, si, sobretot, estem parlant de centres educatius on parlem dels nens i les nenes del nostre país.

Aquí demanem mesures molt concretes, on trobarà tot el nostre suport per portar-les a terme ja que, evidentment, no serà per falta de la important tasca que realitzen els mestres i els centres educatius per intentar fer pedagogia de la diversitat sexual i en l'àmbit amb una perspectiva feminista, sinó perquè poden tenir unes afectacions terribles per als infants i per a les persones que després desenvolupen el seu projecte de vida, si aquestes, durant la seva infància, han patit algun tipus de discriminació en referència a la seva orientació sexual. Aquí ens hi trobarà sense cap problema.

Ha dit una frase que ens agradaria demanar-los al Govern sempre que la puguin emprar en aquest àmbit del Departament d'Igualtat i Feminismes, en l'àmbit d'Interior, que és, directament, no podem treballar de manera reactiva, hem de ser proactius davant la capacitat de donar resposta a tots els problemes que puguin sortir al nostre país.

Demanem mesures també a l'àmbit de moltes de les qüestions que ha demanat i ha parlat ja la companya Judit Alcalá.

Compartim la necessitat de millorar també l'atenció a les víctimes per part dels professionals de l'àmbit de la seguretat, no? I volem instar, en tot cas, a que pugui

ser amb una formació avaluable i amb millorar el tipus de formació que reben els professionals, en aquest sentit.

Hem demanat també unes mesures molt concretes en referència a l'espai públic, que entenem que és el concepte on es produeixen les agressions LGTBI-fòbiques per defecte, no? Cal, doncs, treballar actuacions de visibilització i recuperació de referents en actes públics que ajudin a trencar sempre aquesta visió patriarcal, heteropatriarcal, que també després dona possibilitat a que es donin aquest tipus de discriminacions i d'agressions.

També hem demanat mecanismes que s'han de desenvolupar en l'àmbit de la violència digital, que, segurament, va molt relacionada, en etapes dels infants, en etapes dels joves, en etapes també dels centres educatius.

Finalment, també n'hem parlat –s'ha dit aquí per part d'algun altre grup parlamentari–: cal aturar aquesta sensació d'impunitat que hi ha respecte als delictes d'odi, a les respostes i a les agressions en l'àmbit d'LGTBI-fòbia, no?, que no hi podem passar ni molt menys per sobre.

També s'ha comentat per un altre grup parlamentari el tema de la corresponsabilitat entre administracions. Totalment en la línia del desplegament que es fa de la xarxa SAI amb els ajuntaments en col·laboració amb qualsevol altra administració, no? Demanem que sigui una col·laboració respectuosa i lleial des del punt de vista de que la Generalitat ha de fer-se càrrec de les seves competències i els ajuntaments també. I és aquí on demanarem, sobretot, recursos i capacitats per part dels ajuntaments per poder portar a terme molts dels programes i els projectes que molts ajuntaments sempre tenen pendents.

Així doncs, per acabar, una reflexió positiva per part del Grup Socialistes, que sempre intentem i seré molt breu, no? Catalunya i Espanya en el seu conjunt han estat territoris i un país capdavanter en la defensa dels drets LGTBI i és el que ens agradaria demanar a aquest Govern, no?, que utilitzin aquest ampli...

El president de la Comissió d'Interior

Diputat, si us plau.

David González Chanca

...consens i majoria política per poder portar a terme aquests acords i on el PSC sempre hi serà.

Moltes gràcies.

El president de la Comissió d'Interior

Gràcies, diputat González Chanca. Disculpi que m'he equivocat de cognom abans. I ara té la paraula el Grup Parlamentari de VOX, la diputada Lora.

Mónica Lora Cisquer

Sí, gran part la farà el Sergio, però jo sí que volia aclarir unes coses. El tema del Parlament Europeu, no vam firmar en absolut cap document com el que diuen.

Sobre el tema de les imputacions també que han sortit, bé, a alguns els imputen per robar i als altres els imputen, doncs, per fer-nos callar idees. Perquè, quan parlen d'una imputació per delictes d'odi a dos membres del Grup Parlamentari VOX, ho exposen d'una manera maliciosa i manipulada i la realitat és molt senzilla. Hi ha una sèrie de col·lectius que es dediquen..., bé, de fet sempre són els mateixos, i que es dediquen a denunciar tot allò que poden treure'n profit, denúncies polítiques, ja que parlem d'una denúncia a un programa electoral, per tant, una denúncia a idees. Amb l'únic objectiu de callar el dissident, perquè alguns intenten, mitjançant la justícia, aplicar la mordassa que no poden aplicar dintre de les institucions i tampoc al carrer. I una cosa que s'obliden d'explicar és que fiscalia no hi veu delictes i demana l'absolució. Podrien començar per aquí.

A més, vull afegir que a VOX ningú té cap condemna per delictes d'odi. Alguns d'aquí segurament no podran dir el mateix. Sergio.

Sergio Macián de Greef

Sí; moltes gràcies. Soy el diputado Sergio Macián. Miren, yo solamente quería decir que la violencia es violencia y que toda violencia debe ser condenada, que toda víctima merece atención, la misma atención, sea Alla Bukancova, sea Yaiza o sea Samuel. Que no se puede negar y meter la cabeza bajo tierra cuando los agresores, también de les persones homosexuals, son jóvenes extutelados. Nosotros no colectivizamos a nadie, tampoco lo silenciamos.

Miren, nosotros condenados con la misma firmeza la agresión en la playa de Somorrostro y también la agresión, el apuñalamiento en la playa de Ocata, Masnou, por unos ex-MENAs a un chico, heterosexual en este caso, me da igual su condición sexual. Esta última, la de la playa de Ocata, no ha salido ni en los plenos ni en esta comisión. A la otra le dedicamos toda la atención. Correcto, pero las dos violencias son absolutamente condenables. Y lo decimos sin complejos.

En Ciudadanos, bueno, según el viento. Unos piden que no colectivemos y otros piden la máxima condena para los MENAs. El señor Albert Martínez Cortés, coordinador de Ciudadanos en Canet de Mar, el 5 de julio presenta una instancia, número de registro 6845, en la que «insta al Govern municipal de Canet de Mar perquè ofereixi de la manera que consideri un servei d'assistència jurídica per als afectats dels actes delictius dels MENAs, que es personi en tots els judicis per delictes comesos a Canet de Mar com a acusació popular demanant la màxima condemna». Es decir que, bueno, según y cómo, y muchas veces en el medio sin acabar de definirse.

I al senyor conseller li volia dir que..., bueno, no todo aquel, *senyor conseller*, que entra en patera es la madre Teresa de Calcuta. Sí, ja sé que hi ha molta gent que entra per necessitat, hi estic d'acord. També ens hauríem de plantejar com a societat si hem arribat al límit de l'acollida i de la solidaritat, amb un quaranta per cent d'atur, i si es podrien estudiar fórmules d'ajut en origen, eh?

Però em preocupa que el senyor conseller no tingui present que fa molt poc temps tres detinguts a Barcelona van entrar en pastera des d'Almeria i planejaven un atemptat gihadista. Espero que això de beneir tota la immigració irregular no suposi que no estem pendents d'aquestes persones que poden entrar i cometre delictes, no?

Y, señora Verge, yo firmaré todos los protocolos que usted quiera el día que Yaiza figure en el panel electrónico de este Parlamento como una víctima de feminicidio.

Muchas gracias.

El president de la Comissió d'Interior

Ara té la paraula pel Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar la diputada Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, president. Primer, indicar alguna cosa que se'ns ha quedat pendent de l'altra intervenció. Ens ha cridat molt l'atenció, conseller Elena, que indiqui que el Cos de Mossos d'Esquadra és un dels cossos més preparats per atendre la diversitat. Gairebé és insultant. Perquè, clar, quan tenim una Brimo apallissant a persones sexogènere diverses que s'estan manifestant; quan tenim el setanta-set per cent dels identificats dintre dels dispositius del pla Tremall, que són persones en situació administrativa irregular, el setanta per cent dels quals acaben als centres d'internament d'estrangers amb ordres d'expulsió, perquè això es fa en connivència amb la Policia Nacional, doncs, potser el cos no és exactament un exemple d'atenció a la diversitat.

Jo crec que una de les primeres coses que hem de tenir en compte és que estimar-nos els nostres cossos de seguretat potser implica que treballin, donar-los les eines perquè treballin en les millors condicions possibles i reconèixer les seves limitacions. I l'atenció a la diversitat i l'atenció a la dissidència és una de les principals limitacions que té, precisament, el Cos de Mossos d'Esquadra.

Ens agradaria també si ens poguessin aclarir, que no ens ha acabat de quedar clar de les seves intervencions, quina és la relació que hi ha entre els diferents òrgans

que han esmentat. Sí que han esmentat, per part de la conselleria d'Igualtat, el grup de treball interdepartamental, que entenc que implica les dues conselleries. També l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació. Però després també tenim l'Oficina de Delictes d'Odi i Discriminació, la Unitat Central de Delictes d'Odi i Discriminació i la Fiscalia de Discursos d'Odi. Llavors, d'alguna manera, no ens acaba de quedar clar com es connecten i com treballen conjuntament perquè realment sigui efectiva la tasca i l'atenció que tenen tots aquests òrgans que han presentat com a mesures i que, a priori, doncs, semblen importants.

I, senzillament, sobre les respostes que ens han donat, sí que és cert que..., gràcies, conseller, per comprometre's a posar els indicadors necessaris per veure l'efectivitat d'aquesta formació, que realment és necessària i interessant.

Respecte a les habilitats idiomàtiques que comenta la consellera, nosaltres no preguntem per les habilitats idiomàtiques, sinó per les habilitats culturals, que van molt més enllà que només les habilitats idiomàtiques i que són una de les principals mancances. Per tant, els animem a seguir alimentant aquesta modalitat perquè és el que més garanteix que els serveis es prestin de forma efectiva i els resultats puguin ser els que tots volem que siguin, que és que les persones que han de ser ateses puguin ser-ho en igualtat de condicions.

Respecte al tema dels SAI. Sí que és cert, estan a la majoria de comarques, no diria a totes les comarques, però sí que estan a la majoria de comarques. El problema és, com hem indicat abans, no només que hi siguin, sinó que l'atenció sigui el més àmplia possible, perquè, si només funcionen unes hores, el resultat, doncs, acaba sent que hi ha moltes dones i molts col·lectius vulnerabilitzats que, a la pràctica, queden desatesos. Perquè la majoria de denúncies es volen i es poden posar o la majoria d'atencions es solen sol·licitar en horaris que són fora dels horaris d'oficina, i això ja és una apreciació i una constatació com a militant de l'àmbit, que la consellera doncs deu saber perfectament que això funciona d'aquesta manera.

I els municipis de menys de vint mil habitants, que sí que estan als municipis de menys de vint mil habitants, però tenim molts municipis a Catalunya que no arriben a aquesta xifra i, per una qüestió de territorialitat i connexions de comarques centrals, fora de l'àrea metropolitana, continuen quedant desatesos i fora d'això.

Simplement encoratjar-los a reforçar totes aquestes mancances que ens consta que no és altra la intenció del departament. Per la resta, bé, gràcies.

Únicament, sí que volia comentar un parell de coses. Primer, quan comentava la companyia del PP sobre els lobbys, eh? Estem molt d'acord en què s'han de vigilar molt els lobbys, especialment els de les energètiques, els de Telefónica, el d'Endesa, etcètera, perquè amb la resta del seu argumentari hi estem totalment d'acord, però potser és que no entenem el que són els lobbys o no ho apliquem de la mateixa manera.

I ja està. Anava a contestar al Grup Parlamentari de VOX, però em resistiré i em continuaré resistint a normalitzar la seva activitat en aquesta cambra, que l'anomalia democràtica no l'hem de deixar d'assenyalar en cap moment.

Gràcies.

El president de la Comissió d'Interior

Gràcies, diputada Changue. Ara té la paraula la diputada Segovia en representació del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Quan vulgui, diputada.

Susanna Segovia Sánchez

Sí; gràcies, president. Bé, jo volia sumar-me als recordatoris que s'han fet de que el motiu d'aquestes compareixences era l'augment de les agressions LGTBI-fòbiques, que és cert que s'ha ampliat a totes aquelles agressions amb motius de discursos d'odi.

I que per als que tenen dubtes sobre a què ens referim amb discursos d'odi, no?, jo, senzillament, em limitaré a llegir una part de la llei per a la igualtat de tracte i la

no-discriminació que, d'alguna manera, fa referència a tots els tipus de discriminació als quals vol donar resposta: «Per origen territorial o nacional i xenofòbia, per sexe o gènere, orientació sexual, identitat sexual i qualsevol forma d'LGTBI-fòbia o misogínia, per edat, raça, origen ètnic o color de pell, qualsevol forma de racisme com l'antisemitisme o l'antigitanisme, llengua i identitat cultural, ideologia, opinió pública o d'altra índole o conviccions ètiques de caràcter personal, conviccions religioses i qualsevol manifestació d'islamofòbia, cristianofòbia o judofòbia, a la condició social o econòmica, situació administrativa, professió o condició de privació de llibertat», vull dir, encara puc seguir, «discapacitat física, alteracions de la salut, aspecte físic o indumentària».

És a dir, que, efectivament, quan estem parlant de discriminacions i discriminacions per odi i discriminacions per tracte desigual, estem ampliant molt més enllà de la LGTBI-fòbia. El que passa és que les compareixences estan centrades en un augment, que ha quedat demostrat per dades, més que contrastat d'aquest tipus d'agressió.

I la consellera ha explicat que es crearia aquest observatori, que està previst també en la llei per a la igualtat de tracte i la no-discriminació, i crec que és molt necessari perquè, segurament, necessitem dades.

Crec que aquesta macroenquesta que ens ha anunciat també és una bona notícia i pot ser una bona eina. Tant de bo que pugui tenir resultats aviat, perquè ens ajudarà a definir molt més aquest retrat robot que comentava la diputada Díaz.

I, sí, si revisem la majoria de les agressions LGTBI-fòbiques que hi han hagut, doncs, sí, han sigut comeses per homes. I en podem treure més estadístiques, però és així.

Parlem de la col·lectivització. Que tots els homes són agressors LGTBI? No, no. Tots els homes no són agressors LGTBI. Que la immensa majoria de les agressions són comeses per homes? Sí, la majoria d'aquests agressors que cometen agressions LGTBI-fòbiques són homes. Que la majoria d'aquests homes, a més a més, tenen pautes d'actuació masculista, de superioritat, d'humiliació, del típic mascle, no?, el *machito*? Doncs, també. Que això és el resultat, en bona mesura, d'una societat patriarcal, que ha creat aquesta consciència de que els homes blancs, cis heteros són superiors a les dones, a les persones LGTBI i a les persones racialitzades? Que això s'ha «matxacat» des de fa dècades a través de l'escola, a través dels mitjans de comunicació? Doncs també.

I per això, sí, per això cal treballar les noves masculinitats. Perquè hi han maneres diferents de ser home sense caure en aquests estereotips, i per això és necessari treballar-ho i per això és necessari la formació des del 0-3 i per això és necessari la coeducació i l'educació sexoafectiva, per fer aquests canvis. I perquè no podem pretendre combatre les agressions LGTBI-fòbiques sense anar a les causes d'aquestes agressions, perquè això seria només posar pedaços.

I entrant en concret, consellera, jo crec que..., el que jo comentava és, no que hi hagi un contracte programa que digui quines són les funcions del SAI i quins són els serveis que han d'oferir, que sí, sinó quin és el model d'abordatge de les víctimes d'agressions LGTBI-fòbiques a Catalunya. Existeix un model? Jo diria que no existeix un model perquè, de fet, cada SAI té, després, maneres diferents de tractar les víctimes. No hi ha un model establert, no inclou tots els processos d'acompanyament a les víctimes.

Hem parlat també de quina és la capacitat que tenen els SAIs d'atendre totes les víctimes a tot el territori. I vostè m'ha dit que, bé, que com que tenim el SAI central, que està obert permanentment, amb això ja estaria resolt. Jo diria que no. Diria que –i ja ho ha dit també la diputada de la CUP–, el tema que hi hagi molts serveis al territori que no obren, que és que n'hi ha alguns que poden arribar a obrir dues hores a la setmana. O sigui, realment, hi ha una clara incapacitat de destinar els recursos necessaris per donar resposta a les agressions. Potser sí per fer campanyes de

formació i repartir informació i fer alguna formació específica, però del que estem parlant és d'una xarxa que acompanyi les víctimes de les agressions LGTBI-fòbiques, igual que estem parlant d'una xarxa que acompanya les víctimes d'agressions masclistes. Vull dir, no contemplaríem en cap cas que tinguem un mes d'agost que només hi hagi un SAI obert a Catalunya, segurament. Per tant, és necessari enfortir aquesta xarxa.

I, conseller, sí m'agradaria insistir, una vegada més, en el que li preguntava, i és: hem parlat molt de la formació dels Mossos per atendre les denúncies de delictes d'odi fora, però no hem parlat de què passa quan les denúncies de delictes d'odi són aquí i m'agradaria que ens ho poguéssiu explicar. Perdó, són aquí, són dintre del Cos dels Mossos.

El president de la Comissió d'Interior

Gràcies, diputada. Ara té la paraula, en representació del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Martín Blanco. Quan vulgui, diputat.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, senyor Homrani. Bé, breument, conseller, deia vostè que no veia ni un bri d'hispanofòbia a TV3 i a les institucions catalanes. Jo crec que no és un bri, efectivament, que és una ventada d'hispanofòbia que, per desgràcia, presideix sovint el nostre debat públic des de TV3 i des d'altres institucions autonòmiques.

Jo crec que negar això és negar un dels principals mals que té el nostre debat públic i per això deia abans que creia que és imprescindible que entomem els principals defectes que té la qualitat del nostre debat, precisament, per mirar de posar-hi remei, si és que algú vol posar remei a aquests vicis tan indesitjables per una democràcia i per una convivència harmònica i sana.

Després, quant al que em comentaven els companys de VOX, jo..., Sergio, Mónica, a diferencia de otros, que parece que os dan carta de naturaleza y os niegan el saludo y os niegan la condición de demócratas, yo, todo lo contrario, no tengo ningún problema en hablar con vosotros, como hablo con la CUP, como hablo con Podemos, con los socialistas, con absolutamente todos los grupos de esta cámara. Me parece una absoluta vergüenza cualquier cordón sanitario que se os pretenda imponer y, por tanto, yo, sin complejos, seguiré hablando con vosotros como no podía ser de otra manera.

Sí que es verdad que, con relación a lo que de comentáis de Canet, de Canet de Mar, desconozco lo concreto de la cuestión. Pero decías, Sergio, decía el diputado Macián, que no toda persona que llega en una patera es la madre Teresa de Calcuta. No, cierto, por el hecho de llegar en una patera no es la madre Teresa de Calcuta ni tampoco Bin Laden. Es decir, tenemos que ser capaces de encontrar un término medio en los juicios y en los análisis que hacemos, porque una persona que viene en patera, a mi juicio, cuando menos, y mi opinión es tan respetable y tan cuestionable como la del resto de los miembros de esta cámara, una persona que viene en patera merece cuando menos la presunción de inocencia y merece cuando menos la presunción de que huye de una situación complicada, difícil, compleja y busca un futuro mejor. Y después entraremos en cuestiones más concretas y, seguramente, pues, algunos de ellos podrán resultar delincuentes, en proporción, seguramente, tantos como personas provenientes de otros de otros lugares o como lugareños españoles, que creo que en este sentido tampoco podemos establecer una taxonomía demasiado clara a ese respecto.

Por tanto, sigo insistiendo en que la colectivización, en general, tiene enormes perjuicios para el debate público. Creo que, en la pretensión de no aceptar la autonomía individual, la autonomía de la voluntad, por decirlo en términos kantianos, es negar la propia esencia del ser humano, la individualidad del ser humano no debemos negar-la nunca. Y creo que convertir a los hombres en masas y pretender que los hombres

no pueden actuar con una independencia de criterio, con un libre albedrío, es cuando menos degradante para la propia individualidad de los seres humanos.

Y, por tanto, yo creo que Cataluña y España, en general, necesitan un debate mucho más sereno, mucho más tranquilo sobre la inmigración, sobre un fenómeno, a mi juicio, con efectos profundamente positivos para nuestro país desde el punto de vista de la riqueza cultural, desde el punto de vista de la riqueza económica, desde el punto de vista de la riqueza social y desde el punto de vista, sí, humanitario.

Y, por tanto, yo creo que, a ese respecto, discursos que pretenden introducir la idea de que la llegada masiva de inmigrantes perjudica sobre manera la calidad de vida de los lugareños, la calidad de vida de los autóctonos, a mi juicio, generan un clima de hostilidad hacia el inmigrante que es profundamente perjudicial para nuestro debate público.

Por tanto, yo, desde mis posiciones liberales, parto de la base de que la inmigración es un fenómeno esencialmente positivo y, además –además–, estoy, creo, en disposición de asegurar que esos discursos, basados muchas veces en falacias, que pretenden atribuir una cierta malicia al inmigrante por defecto, pues, creo que generan, efectivamente, grandes perjuicios en nuestro debate público.

Por tanto, yo combatiré eso y combatiré, por supuesto, la pretensión de no reconocer al Grupo Parlamentario de VOX la pátina de democraticidad que le reconocemos a todos. Insisto, es que yo sigo insistiendo en una cosa que no dejaré de llamarme la atención por el resto de mi singladura como diputado, que es que la representante de un grupo como la CUP, cuyas juventudes revientan a martillazos las sedes de mi partido, de Ciudadanos, le dice a los representantes de VOX que no les concede la pátina de democraticidad.

Y asiente la diputada de la CUP, a mí es que me parece una cosa surrealista. Por eso creo que en Cataluña tenemos demasiadas cosas que forman parte de lugares comunes asumidos por todos casi de forma crítica y eso yo creo que también lastra nuestro debate público.

Por tanto, creo que necesitamos más debate de altura, más debate racional sobre las cosas, menos demagogia y menos lugares comunes.

La presidenta

Donem pas ara a la representant del Grup Mixt, la diputada Parera.

Eva Parera i Escrichs

Gràcies, presidenta. Jo només per puntualitzar algunes o contestar algunes de les observacions que se m'han fet, no?

En primer lloc, ens diuen: «Sí, hem de reeducar els homes.» Doncs no, ho sento, jo em reafirmo en que no hem reeducar els homes. Això és una barbaritat. O sigui, estem en uns discursos que millor prefereixo no pensar on ens porten. El que hem de fer és educar els infants i els joves que formaran la societat del demà. I això és el que hem de fer i no crear centres de reeducació d'homes, culpabilitzant-los de no sé quantes agressions a dones i a persones LGTBI. Bé, és que a mi, de debò, no... Potser sí, soc «tonta», però..., potser sí, tenen vostès raó, però a mi tots aquests discursos em superen, em sembla d'un simplisme i d'un extremisme també surrealista.

Ens diuen que l'extrema dreta és un problema. Sens dubte, és un problema l'extrema dreta. Jo no estic d'acord amb Orbán, em sembla que Orbán és un problema per a Europa. Però jo els vull recordar que l'extrema dreta sorgeix dels nacionalismes, eh? I aquí anem bastant sobrats de nacionalismes, així que vigilin amb segons quins discursos fan, perquè ja els dic jo que, del nacionalisme, no en sorgeix res de bo.

A la companya de la CUP, que em parla dels lobbys. Jo crec que no es pot confondre un lobby del sector privat amb un lobby de la mateixa Administració pública, i m'explico. Primer, el lobby del sector privat fa una funció, especialment ara, que jo crec que és necessària en un moment on es troba amb una Administració molt ene-

miga del sector públic, amb uns discursos molt contraris al sector públic. I, després, aquest lobby presenta les seves propostes i, òbviament, com no pot ser d'una altra manera, els governs decideixen si fan cas o no fan cas d'aquelles propostes o si les accepten o no les accepten.

Un lobby de la mateixa Administració, al que jo em referia aquí, és molt diferent, perquè es crea un lobby de la mateixa Administració per tal d'ajudar a les víctimes, que és un objectiu molt lloable, però, al final, la realitat del que està passant és que es perden molts recursos pel camí d'aquests lobbys en coses que, potser, si no existissin o s'instrumentalitzessin d'una altra manera, doncs, serien recursos que acabarien allà on cal, que és repercutint directament les pròpies víctimes, eh?

I tampoc dic que s'hagin d'eliminar, només dic que s'han de repensar perquè és un sistema bastant pervers.

Finalment, dir-los que jo he..., al conseller, senyor Elena, jo no he dit que els cossos policials no hagin ni de tipificar delictes. Al contrari, jo he afirmat que els cossos policials han de fer una tasca de col·laboració amb la justícia. També hi he afegit aquí no només els cossos policials, sinó també a totes aquelles persones que estan treballant en l'àmbit de drets socials i que atenen víctimes, és importantíssima.

Jo el que he volgut dir –potser no m'he expressat bé– és que és l'Administració, és a dir, som els polítics els que no hem de fer de jutges i hem de deixar actuar la justícia i que sigui la justícia qui tipifiqui els delictes i no prejudicar segons quines circumstàncies, perquè és el que està passant, no?

I, finalment, dir que jo no he dit que aquí haguéssim de portar i parlar de tots els delictes; n'hi ha moltíssims, podríem fer comissions temàtiques a cada un d'ells. Jo el que he dit és que els delictes d'odi no són només contra els col·lectius LGTBI o contra les dones, no? Hi han delictes d'odi contra altres col·lectius. Tenim el col·lectiu –vostè ho ha mencionat després en la seva intervenció– de discapacitats, sobretot discapacitats intel·lectuals, on denuncien un nivell d'haver patit violències, és preocupant. I que a vegades tenim tendència a focalitzar-nos en dos col·lectius, que, realment, doncs, estan patint una situació complicada, no?, i que s'han d'atendre, però que això no ens faci treure del radar o de les polítiques que fem altres col·lectius que també potser estan més invisibilitats perquè, mediàticament, no venen tant, malauradament, però que també necessiten la nostra atenció.

La presidenta

Gràcies, diputada. Donem pas ara a la diputada de Junts per Catalunya... (*Veus de fons.*) D'acord, no hi ha ningú per fer la rèplica de Junts per Catalunya. Donem pas a la diputada Jenn Díaz, del Grup Republicà.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Molt breu. No tornaré a llegir què vol dir delictes d'odi perquè crec que la definició que ha donat la diputada dels comuns ja deixa prou clar que això no és una qüestió ni de lobbys ni és una qüestió de col·lectivitzar, sinó de reconèixer quines són les violències estructurals i, per tant, com les podem abordar millor.

Abans hem parlat de l'empoderament social i jo crec que aquest acompanyament social d'aquest creixement de les denúncies i, per tant, d'aquest autoreconeixement dels nostres propis drets i, per tant, com això acaba incrementant les denúncies ha de venir acompanyat d'una resposta institucional, que és del que estem parlant avui, de com aquest autoreconeixement dels drets aquest apoderament individual i col·lectiu té una resposta i un impacte dintre de la institució.

Exactament igual que comentàvem fa alguns dies, no?, a la compareixença de la consellera Verge, doncs, que aquesta quarta onada del moviment feminista que és al carrer, d'alguna manera, s'ha de veure correspost a les institucions.

I, per tant, aquests desplegaments d'accions també perquè estem parlant, i ho comentava també la diputada Segovia, de què passa quan les agressions són al car-

rer però també en el desplegament –que ho deia la consellera, no?–, amb aquesta màxima potència del desplegament de totes aquestes lleis, com combatem també la violència institucional. I d'això va també la no revictimització, la no victimització secundària.

I, per tant, com podem fer que el procés judicial de totes aquelles persones que s'empoderen individualment i col·lectivament i fan aquest pas endavant i decideixen presentar una denúncia no vegin en l'Administració una trampa que acaba ridiculitzant. I, per tant, doncs, amb aquest desplegament de les accions, dels itineraris clars, dels protocols clars i com podem fer que no ens costi tant tot aquest desplegament de la formació que necessitem –avui representen Igualtat i Feminismes i Interior, però també Justícia–, de com reben aquest empoderament social.

I per la nostra part ja està.

La presidenta

Bé, moltes gràcies. Donaríem ara pas al conseller Joan Ignasi Elena per un temps màxim de set minuts i mig. (*Veus de fons.*) Sí. Bé, set minuts, no em deixa posar el mig, perdó.

El conseller d'Interior

Set minuts. (*La presidenta riu.*) Bé, endavant, doncs amb set minuts.

Diu la diputada Lora: «Alguns busquen aconseguir a través de la justícia el que no aconsegueixen amb la política.» D'acord. (*Remor de veus.*) D'acord, és..., d'acord. No hi puc estar més d'acord.

I jo només demano, que tampoc és una cosa molt, molt, molt, molt demanar: que no facin dir als altres el que no han dit, que això és una pràctica molt generalitzada i és molt estressant, perquè llavors has de contestar coses que no has dit.

O sigui, jo no he fet cap referència a com de magnífic és un col·lectiu o com de magnífic n'és tot un altre col·lectiu. Justament, he dit que ningú generalitzi. Tampoc costa tant. Vull dir jo he dit això, i llavors es contesta el que he dit i ja està. Perquè em sembla que és una bona pràctica parlamentària, vaja.

Hi ha un tema que ens preocupa especialment, que no n'he parlat perquè teníem temps limitat i he fet una breu referència en la intervenció inicial, que és això, no?, que és la ciberseguretat i els delictes que a través de les xarxes són una xacra espantosa, molt dura, i és evident que ens hem de posar al dia. Un posar-se al dia que a vegades vas darrere, no?, dels qui els practiquen. Però és un exercici que s'està fent des de la policia de Mossos d'Esquadra i que s'ha d'intensificar molt més i que ben segur que en futures modificacions d'estructura del cos serà necessari incorporar un major pes i un major relleu en aquest àmbit, perquè és molt i molt necessari, desgraciadament.

Quan l'altre dia feia referència també a la necessitat de modificar la legislació d'emergències de la policia, tant local com de la Policia de la Generalitat, eren lleis que eren anteriors a aquesta realitat i, per tant, només per aquesta causa és evident que s'hauran d'adaptar.

El resum, des del meu punt de vista, des de la perspectiva d'Interior: prevenció, que significa informació criminal, sensibilització i xarxa. Fer xarxa amb tots els operadors, fiscalia, ajuntaments, que vol dir policia local i vol dir veïns i vol dir serveis socials, Tribunal Superior de Justícia, jutjats, advocats, lletrats, col·legis professionals i, naturalment, el sector, les entitats i el moviment associatiu. Aquesta tasca és imprescindible, que s'ha de fer des d'Interior. Prevenció.

Investigació i resolució dels delictes. És a dir, actuació policial, respecte dels delictes que es produeixen. I, en aquest sentit, doncs, que el setanta per cent dels delictes que s'han produït d'odi aquest mig any primer de l'any 2021 hagin estat els presumptes autors posats a disposició judicial és una bona notícia, és un bon resultat. I, per tant, ens en podem sentir satisfets i hem d'anar a més, eh?, però ens en podem sentir satisfets.

Formació, prevenció, investigació i resolució dels delictes i formació. A Mossos, naturalment, des de fa anys que s'està fent, en aquest sentit. Formació permanent i formació específica amb relació al cas que ens ocupa avui dels delictes d'odi.

I jo, en resposta al que ha comentat la diputada de la CUP i també la diputada Segovia, ara presidenta, jo afirmo, sí, que el Cos de Mossos d'Esquadra és un bon cos de policia. I que ho és en bona mesura perquè mai s'ha cregut perfecte i perquè ha tingut sempre una societat que ha estat exigent amb ella i una policia que ha rebut bé que la societat sigui exigent amb ella. I, si és una bona policia, és, precisament, perquè no es creu perfecta, perquè està en un procés de creixement permanent i de millora. I jo crec que això és el que la fa una molt bona policia.

I, de fet, prova d'això és que, i va per les qüestions que ens havien preguntat..., què passa dintre del cos en relació a aquest tipus de delictes. Doncs, en el darrer Ple del Parlament, vam incorporar un element sancionador, que són els delictes d'odi, de discriminació, etcètera per als mateixos agents. En la relació amb tercers, amb els no agents, diguem-ne, amb la societat, i també en les relacions internes, tant entre companys com jeràrquiques, no?

Però vull destacar que aquesta incorporació es va fer amb consens de tot el Consell de la Policia. És a dir, amb el consens també de tots els sindicats de Mossos d'Esquadra. Per tant, des d'aquest punt de vista, això ens sembla que és una bona notícia, la incorporació d'això i que, a més a més, fos interioritzat i amb absoluta normalitat per part de tots els representants dels agents des del punt de vista laboral.

Res més. Doncs, moltes gràcies i a nosaltres ens correspon seguir treballant i passant comptes amb vostès respecte de les nostres obligacions.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. De fet, aprofito ara per comunicar que la diputada Aurora Madaula ens havia traslladat que havia de marxar perquè havia d'anar al metge. Finalitzem amb la intervenció de la consellera Tània Verge. Gràcies.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Moltes gràcies. Sobre els anys de retard, i com s'imputen o no s'imputen, eh?, però... Nosaltres no hi érem en aquest Govern, però és igual, el Govern va arribar a enviar fins a tres cops la llei al Parlament. És a dir, si les legislatures són més curtes i els projectes decauen... Però, en fi, en qualsevol cas, els reglaments eren..., que el Reglament de la Llei 2020... O sigui, que el Reglament de l'11/14 remeti a una futura llei antidiscriminària, com dèiem, no ha impedit poder fer expedients sancionadors mitjançant el Reglament de règim disciplinari general de la Generalitat, eh? S'han instruït casos.

Totalment d'acord amb aquesta corresponsabilitat entre administracions. Si compartim serveis, si compartim recursos, no?, hem de poder treballar des d'aquesta cooperació necessària a partir d'agendes compartides, i aquestes ho són. I això també implica que el mateix contracte programa s'ha de reformular també. I això també ens pot ajudar en matèria de política antiracista i les polítiques de migració. Els empadronaments no haurien de ser voluntaris per part dels ajuntaments. Hi ha una obligació d'empadronament, per tant, el contracte programa també pot tenir la capacitat de condicionar. Per tant, des de la cooperació, amb una agenda compartida i amb un marc normatiu i d'obligacions de garantia de drets humans a garantir. Estem parlant del mateix, eh?, al final, perquè no..., evidentment no entraran clàusules que siguin partidistes, sinó de garantia de drets, no?, dels que hem decidit que són drets. Hem decidit garantia de drets humans i de les lleis pròpies que venim a desplegar.

Amb relació al que tant la diputada Changue de la CUP, com la diputada Segovia de comuns indiquen sobre el model d'atenció o la disponibilitat horària, en som conscients. I tenen raó que el SAI no és un model d'atenció integral equiparable a la xarxa especialitzada del circuit de violències. És un debat que podem tenir, és una qüestió també de recursos. Si es pot créixer, no?, amb el mateix volum o tipus de

serveis... Nosaltres ja hem dit que anem a redoblar els esforços i també el volum de recursos invertits perquè pugui millorar tota l'atenció amb personal especialitzat. S'haurà de veure si es poden arribar a cobrir tota una sèrie de serveis per fer-la més equiparable a la xarxa de violències. O si es comparteixen part dels recursos. En qualsevol cas, també cal destacar que els SAIs no són només un espai d'atenció, no? El que dèiem, posar en valor que són on pivoten les polítiques locals i en l'horari que sigui.

També l'Oficina per la No-Discriminació de l'Ajuntament de Barcelona és de dilluns a divendres, de nou a dues. I dues tardes a la setmana. I això no li treu utilitat ni desvirtua el que és el servei. Especialment, tenint en compte que amb els instruments que hi havia ara, derivats de la llei, i amb la 19/20 també, el SAI el que fa és una atenció a les situacions de discriminació, no d'agressions. Que aquí és l'Oficina d'Atenció de les Víctimes, d'acord? Una altra cosa és que replantegem tot el model, no?, de manera més integral, incorporant... Com dèiem, estariem anant cap al model d'atenció a les violències, on estan més integrats tots els àmbits. Però això ja no dependria només d'Igualtat i Feminismes, sinó que seria també un treball interdepartamental de més mitjà termini, no de manera immediata.

Amb relació a les dues agressions, del 28 i 29 de maig, això passa molt sovint. Precisament per aquest empoderament de consciència col·lectiva, de denúncia de les vulneracions de drets sovint es fan tuits explicant, «m'acaba de passar una agressió», però aquesta persona després no es posa en contacte amb cap SAI. O quan el SAI hi intenta contactar no vol denunciar. O a vegades pot passar, també, que pel motiu que sigui, una entitat té les dades de contacte de la víctima, però no les passa al SAI.

Per tant, hi ha una multitud de situacions que poden explicar per què al final una persona no acaba denunciant, com ho havíem vist, també, abans en casos de violència masclista, eh? Per tant, el SAI pot actuar quan rep les dades. Tot i que, en aquests casos, novament, estàvem parlant d'agressions –per tant, denúncia a Mossos i via penal–, i el SAI hagués pogut fer, doncs, l'acompanyament dels recursos que té el SAI. Però no era una situació de discriminació, era una situació d'agressió, no? En el marc actual del plantejament de la xarxa, doncs, aquest acompanyament via assessorament jurídic, sigui conveniat amb una entitat o amb professionals d'altres serveis municipals es podria fer, però sempre que la víctima pugui ser contactada. Pel motiu que sigui, eh?

Totalment d'acord amb la diputada Díaz en tot el plantejament que fèiem d'evitar les sensacions d'alarma social. Perquè al final, el discurs d'odi el que vol és generar por i recloure'ns a casa. I també amb el paper tan important de la lluita contra la violència institucional. Jo crec que aquest és un element central: la violència masclista institucional i el racisme institucional. Crec que al mateix temps que és complex perquè afecta diferents administracions, les administracions són les primeres que han de donar exemple, no produir més revictimització i més discriminació.

Per tant, punt número u de l'agenda. I també en aquest sentit, en aquests dos primers acords de govern es feia èmfasi en tota aquesta formació a l'Administració en l'àmbit LGTBI i en violències masclistes, amb el desplegament de la 17/20 i el desplegament de la 19/20 tindrà molt d'èmfasi, també, en el racisme institucional.

No li llegiré la declaració que signen els diputats de VOX al Parlament Europeu, que és la mateixa que tots, perquè és una mica llarga i amb trenta segons no en tinc prou, però com que està penjada i tothom la pot llegir... Però hi ha una definició que és més curta, que és la de «femicidi» de la RAE, que suposo que no disputaran, no?, la Real Academia Española, que diu: «Asesinato de una mujer a manos de un hombre por machismo o misoginia.» Crec que això li respon, també, la pregunta que es feia de quan signarà vostè.

Per tant, a partir de demà pot signar la declaració del Parlament, perquè amb aquesta definició no encaixa. Això no treu importància als fets ocorreguts. Un assassinat d'un menor sempre és un drama personal, familiar i social, absolutament.

És que no estar-hi d'acord..., és que és impossible no estar-hi d'acord. Però les classificacions dels tipus de delictes no se les inventarà vostè. I tampoc ens les inventarem nosaltres. Són definicions i estàndards internacionals. De convenis, de tractats de drets humans. El que fem és aplicar-los, aquí, a l'Estat espanyol, al comú dels països europeus menys Turquia, que ara en surt i d'altres que en volen sortir. Que vostès hi deuen estar més propers, però el nostre compromís com a govern és garantir aquests tractats internacionals i les definicions, com dic, són estàndards per alguna cosa, perquè tenen darrere una garantia de drets que s'ha consensuat a nivell internacional.

La presidenta

Bé; gràcies, consellera. Finalitzaríem avui la sessió conjunta de la Comissió d'Interior i la Comissió d'Igualtat i Feminismes. Jo vull agrair als membres de la Mesa de la Comissió d'Interior i al president, el diputat Chakir el Homrani, les facilitats i haver-nos posat tots d'acord. També a la lletrada, la Mercè; a la gestora, l'Odile, i als consellers, el conseller Elena i la consellera Verge, per haver-nos acompanyat.

Finalitzaríem aquesta sessió. I res més que bon estiu i ens tornem a trobar al setembre. Gràcies.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set de la tarda i set minuts.